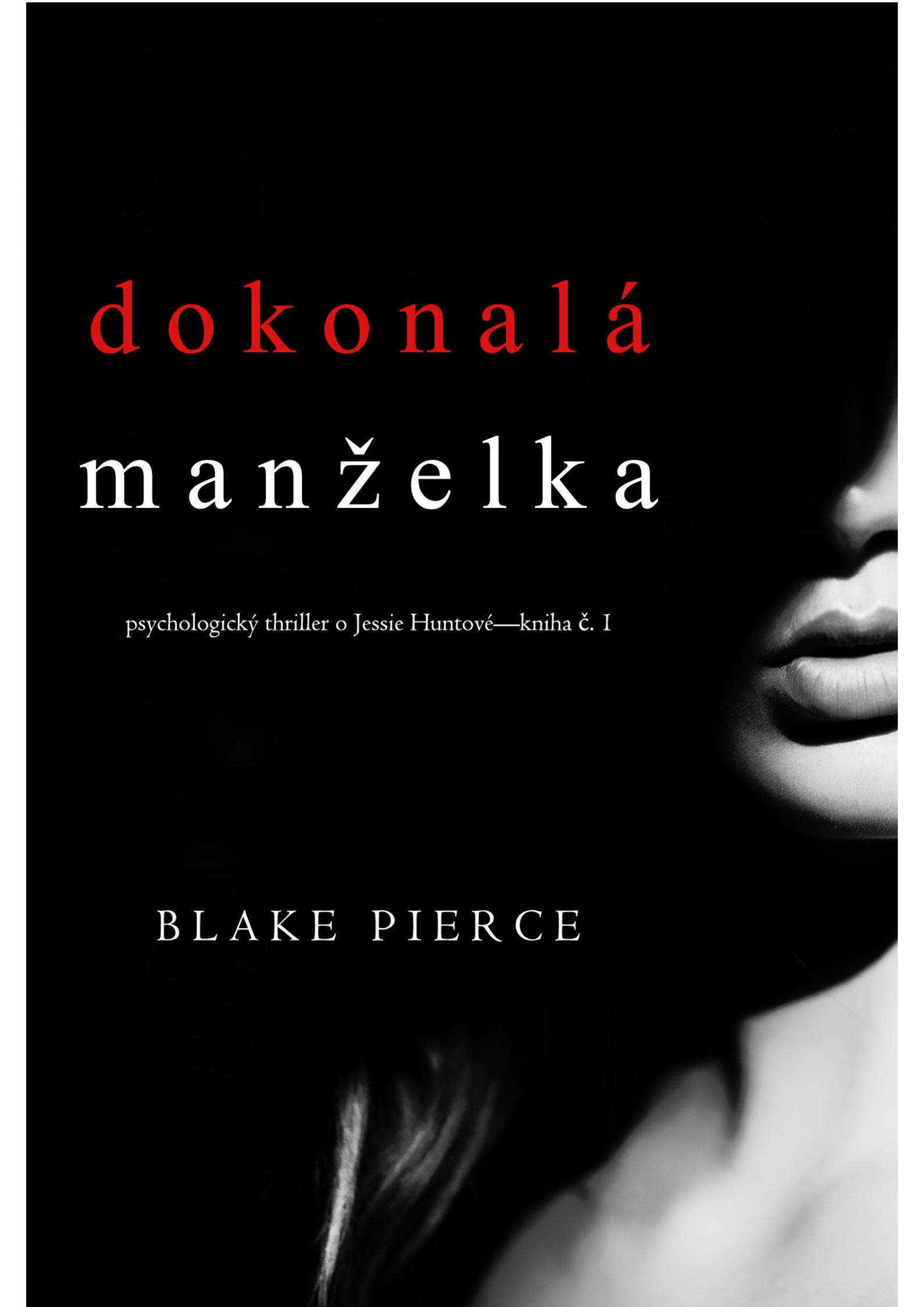

dokonalá manželka

psychologický thriller o Jessie Huntové—kniha č. I

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Dokonalá manželka

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Dokonalá manželka / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

Forenzní psycholožka (a novomanželka) Jessie Huntová, 29, odhaluje, že v jejím novém předměstí číhá temné tajemství. Když se pak na scéně objeví mrtvé tělo, Jessie se ocitá ve spletné síti mezi svými nově nalezenými přáteli, tajemstvími svého manžela, prací na případu sériového vraha—a tajemstvím své vlastní temné minulosti. V DOKONALÉ MANŽELCE (psychologickém thrilleru o Jessie Huntové—knize první), věří Jessie Huntová, forenzní psycholožka v zácviu, že nechala temnotu svého dětství konečně za sebou. Se svým manželem, Kylem, se právě přestěhovala ze stísněného bytu v centru Los Angeles do velkého domu ve Westport Beach. Díky Kylovu povýšení v práci se topí v penězích. A Jessie má co nevidět dokončit svůj magisterský titul ve forenzní psychologii a učinit tak poslední krok, který ji dělí od jejího snu stát se policejní profilistkou. Sotva se však přistěhují, začíná si Jessie všimnat celé řady podivných věcí. Vypadá to, jako by všichni její sousedé—a jejich chůvy—skrývali nějaká tajemství. Záhadný jachtařský klub, do něž se Kyle tak zoufale snaží dostat, se hemží nevěrnými manžely a vlastními pochybnými pravidly. K tomu všemu se zdá, že neblaze proslulý sériový vrah uvězněný v psychiatrické léčebně, kde Jessie dokončuje svůj titul, ví o jejím životě více, než by bylo normální—nebo bezpečné. Jak se její svět začíná rozpadat, ztrácí Jessie důvěru ke všemu kolem sebe—i ke své vlastní příčetnosti. Opravdu odhalila ve slunečném a bohatém plážovém městečku v jižní Kalifornii zlověstnou tajnou konspiraci? Ví snad sériový vrah, kterého studuje, skutečně něco o původu jejích nočních můr? Nebo ji konečně dohnala její strašlivá minulost? Rychle ubíhající psychologický thriller s nezapomenutelnými postavami a napínavým příběhem, DOKONALÁ MANŽELKA je první knihou v nové strhující sérii, která vás přinutí otáčet stránky pozdě do noci.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

První kapitola	8
Druhá kapitola	13
Třetí kapitola	16
Čtvrtá kapitola	21
Pátá kapitola	25
Šestá kapitola	28
Sedmá kapitola	31
Osmá kapitola	36
Конец ознакомительного фрагмента.	37

Blake Pierce

Dokonalá manželka

Autorská práva © 2018 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 nesmí být žádná část této publikace reprodukována, šířena nebo předávána v žádné formě ani za pomoci žádných prostředků, ani nesmí být uložena v žádné databázi nebo systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je určena pouze pro Vaše osobní použití. Tuto e-knihu není dovoleno prodávat či darovat dalším osobám. Chcete-li se o tuto knihu podělit s někým jiným, zakupte prosím pro každou další osobu novou kopii. Pokud tuto knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo aniž by byla zakoupena pro Vaši vlastní potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivním způsobem. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná. Obrázek na obálce je předmětem autorských práv Eleny Belskaya a je použit pod licencí společnosti Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem mysteriózní série bestsellerů RILEY PAGE, v níž dosud vyšlo dvanáct knih (a vycházejí další). Blake Pierce je rovněž autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která sestává z devíti knih (a vycházejí další); mysteriózní série AVERY BLACK, jež se skládá ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE o pěti knihách; mysteriózní série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, v níž zatím vyšly dvě knihy (a vycházejí další); mysteriózní série KATE WISE, ve které byly dosud publikovány dvě knihy (a vycházejí další); psychologických mysteriózních thrillerů CHLOE FINE, které zatím vyšly dva (a vycházejí další); a série psychologických thrillerů JESSIE HUNT, sestávající ze dvou knih (a vycházejí další).

Jako záněšený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů od Vás Blake moc rád uslyší, neváhejte proto, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistíte více a zůstaňte v kontaktu.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚĎELA (kniha č. 1)

KDYBY TO VIDĎELA (kniha č. 2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

První kapitola

Jessie Hunt, vyčerpaná a zpocená, položila poslední z krabic na koberec v jídelně. Už teď cítila, jak jí začínají tuhnout svaly a věděla, že ji to zítra bude pořádně bolet.

Když se ale podívala na Kyla, nedokázala potlačit úsměv. Oficiálně se nastěhovali. Široký úšklebek na jeho obličeji jí říkal, že mu hlavou běží stejné myšlenky. Jeho tričko bylo zpocené, ale když za ní přišel a sevřel ji v medvědíh objetí vůbec jí to nevadilo.

„A teď tu bydlíme,“ pošeptal jí do ucha, načež ji jemně políbil na krk. „Myslím, že si na oslavu zasloužíme drink, co říkáš?“

„To rozhodně,“ souhlasila.

„Šampaňské? Pivo?“

„Asi pivo,“ navrhla Jessie „a Gatorade. Mám pocit, že moje tělo každou chvíli zkolabuje.“

„Hned jsem zpátky,“ řekl Kyle a zamířil do kuchyně.

Jessie se přesunula z jídelny do obývacího pokoje a padla na gauč. Cítila, jak se jí potem nasáklé tričko přitisklo na přehoz, jímž byla sedačka zakrytá. Byl pozdní srpen a dokonce i v pobřežní oblasti Orange County ve Westport Beach bylo počasí horké a lepkavé. Teplota se pohybovala nad hranicí třicítek.

V porovnání s tím, jak bylo v centru Los Angeles, jež jim bylo do dnešního rána domovem, to samozřejmě bylo úplně nic. V obklopení asfaltu, betonu a zářících mrakodrapů Jessie často vykročila z bytu do pozdního léta, kde ji čekaly teploty nad čtyřicet stupňů. Tady to oproti tomu byl vlastně skoro chládek.

Připomněla si, že to je přesně jedna z těch výhod, díky kterým odstěhovat se z města, jež tak milovala, dávalo smysl. Vyměnit vzrušení rušných ulic v LA za chladný oceánský vánek. Místo moderních nových restaurací navštěvovat přímořské kavárny. Místo jízdy metrem nebo Uberem na otevírání galerie se jít podívat na závody jacht v přístavu. A v neposlední řadě to byla také otázka peněz. Bude chvíli trvat, než si na to zvykne. Slíbila však svému manželovi, že si jejich nový život bude užívat a měla v úmyslu své slovo dodržet.

Kyle vešel do místnosti, v rukou piva a Gatorade. Mokrý tričko si mezitím sundal. Jessie předstírala, že si nevšímá jeho vypracovaných břišních svalů a hrudníku. Jak si jen dokázal udržet takovou postavu, když trávil nekonečné hodiny prací ve firmě? Nešlo jí to do hlavy, ale stěžovat si nehodlala.

Přešel pokoj, podal jí její pití a posadil se vedle ní.

„Věděla jsi, že máme ve spíži ledničku na víno?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla a nevěřícně se zasmála. „Copak sis toho nevšiml při našich posledních dvou prohlídkách domu?“

„Měl jsem za to, že je to jen další skříň, tak mě nikdy nenapadlo ji otvírat. Až teď. Paráda, vid’?“

„Ano, paráda, krasavče,“ souhlasila a podívovala se nad tím, jak to, že jeho krátké blonděté kadeře zůstávají vždycky perfektně na místě, bez ohledu na to, jak neupravený je jeho zbytek.

„Ty jsi tady ta krásná,“ řekl a odhrnul Jessie ze zelených očí hnědé vlasy, které jí sahaly po ramena. Upíral na ni přitom své pronikavé modré oči. „Je dobře, že jsem tě dostal z LA. Už mě nebavilo dívat se na všechny ty hipstery v kloboucích, co se tě snažili sbalit.“

„Pravda, ty klobouky nebyly nejlepší nápad. Skoro jsem jim neviděla do obličeje, jak se mám potom rozhodnout, jestli je někdo z nich můj typ?“

„To je proto, že jsi Amazonka,“ prohlásil a předstíral, že kvůli jejímu jemnému škádlení vůbec nežárlí. „Každý chlap, který má méně jak 180 centimetrů, musí natáhnout krk, aby se na takového dlouhána, jako jsi ty, vůbec mohl podívat.“

„Ty ale ne,“ zamumlala Jessie něžně a najednou zapomněla na všechny bolesti a přitáhla si ho k sobě. „K tobě vždycky vzhlížím já, fešáku.“

Její rty se sotva dotkly těch jeho, když se ozval zvonek u dveří.

„To si ze mě děláš srandu,“ povzddechla si.

„Ty běž otevřít,“ navrhl Kyle, „a já si na sebe zatím hodím čisté tričko.“

Jessie vykročila ke vchodovým dveřím, pivo v ruce. Byla to její malá rebelie za to, že ji příchozí přerušil uprostřed svádění. Když otevřela dveře, pozdravila ji energická zrzka. Vypadala, že musí být zhruba ve stejném věku jako Jessie.

Byla pěkná, s malým knoflíkovým nosem, zářivými bílými zuby a šaty, které jí k tělu přiléhaly přesně tak, aby šlo vidět, že nikdy nevynechala lekci Pilates. V rukou držela podnos s něčím, co vypadalo jako domácí brownies. Jessie si nemohla nevšimnout obřího snubního prstenu na jejím prstu. V pozdním odpoledním slunci se blyštivě třpytil.

Aniž by si pořádně uvědomovala, co dělá, začala Jessie ženu profilovat: něco přes třicet let, vdaná zamlada, dvě, možná tři děti, máma v domácnosti, ale se spoustou výpomoci, zvědavá, avšak neškodlivým způsobem.

„Ahoj,“ řekla žena veselým hlasem. „Jsem Kimberly Minerová a bydlím naproti. Chtěla jsem vás jen přivítat v sousedství. Doufám, že neruším.“

„Ahoj, Kimberly,“ odpověděla Jessie svým nejpřátelštějším novosousedským tónem. „Já jsem Jessie Huntová. Zrovna jsme dovnitř nastěhovali poslední krabice, takže ses trefila skvěle. A tohle je od tebe neskutečně milé. Doslova sladké! Brownies?“

„Přesně tak,“ řekla Kimberly a podnos jí podala. Jessie si všimla, jak zjevně předstírá, že se nedívá na pivo, co má v ruce. „Je to taková moje specialita.“

„Tak pojď dál a jednu si dej,“ nabídla Jessie, i když to byla ta poslední věc, o kterou v tuhle chvíli stála. „Omlouvám se, že je tady takový nepořádek a já a Kyle taky nejsme dvakrát upravení. Celý den jsme se potili. Popravdě právě hledá čisté triko. Můžu ti nabídnout něco k pití? Vodu? Gatorade? Pivo?“

„Ne, díky. Nechci překážet. Vsadím se, že ještě ani nevíte, ve které krabici máte skleničky. Pamatuju si, jak to při stěhování probíhá. Trvalo nám to měsíce. Odkud jste se přistěhovali?“

„Bydleli jsme v DCLA,“ řekla Jessie a když si všimla zmateného pohledu na Kimberlyině obličeji, dodala, „v centru Los Angeles. Měli jsme byt v okrese South Park.“

„Co vás přivedlo do Orange County a našeho malého městečka?“

„Kyle pracuje ve firmě pro správu majetku,“ vysvětlila Jessie. „Na začátku roku tu otevřeli satelitní kancelář a nedávno ji rozšířili. Je to pro ně velká věc, protože PFG je celkem konzervativní podnik. Každopádně ho požádali, aby jim to tu pomohl řídit. Tak jsme si řekli, že přišel vhodný čas na změnu, protože stejně přemýšlíme nad založením rodiny.“

„Aha, s tím, jak je tenhle dům veliký, jsem si myslela, že už děti máte,“ přiznala Kimberly.

„Ne, jen to bereme s optimismem,“ odvětila Jessie a snažila se zakrýt náhlé rozpaky, které k vlastnímu překvapení pocítila. „Ty děti máš?“

„Dvě. Naši dceři jsou čtyři a synovi jsou dva roky. Vlastně jsem právě na cestě do školky, jdu je vyzvednout.“

Přišel k nim Kyle, jednou rukou objal Jessie kolem pasu a druhou natáhl a podal ji Kimberly.

„Ahoj,“ řekl přívětivě.

„Ahoj, vítej,“ odpověděla. „Božíčku, s vámi dvěma budou vaše budoucí děti hotoví obři. Cítím se vedle vás jako trpaslík.“

Na chvíli zavládlo trapné ticho, zatímco Jessie i Kyle přemýšleli, jak na to odpovědět.

„Díky?“ řekl nakonec Kyle.

„Omlouvám se, to ode mě bylo nezdvořilé. Jsem Kimberly, vaše sousedka z domu přes ulici,“ představila se a ukázala tím směrem.

„Rád tě poznávám, Kimberly. Já jsem Kyle Voss, Jessiin manžel.“

„Voss? Myslela jsem, že Hunt.“

„Kyle je Voss,“ vysvětlila Jessie. „Já jsem Huntová, alespoň prozatím. Neustále odkládám vyplňování papírů na změnu jména.“

„Rozumím,“ řekla Kimberly. „Jak dlouho jste manželé?“

„Budou to dva roky,“ přiznala Jessie rozpačitě. „Mám vážné problémy s prokrastinací. Tím se asi také vysvětluje, proč jsem pořád ve škole.“

„Aha,“ řekla Kimberly a očividně se jí ulevilo, že opustili choulostivé téma příjmení. „A co studuješ?“

„Forenzní psychologii.“

„Páni, to zní zajímavě. Kolik ti zbývá, než budeš oficiálně psycholožka?“

„No, mám trochu skluz,“ poznamenala Jessie a podělila se s ní o svůj klasický příběh, který musela opakovat na každé koktejlové párty, co za poslední dva roky navštívili. „Začala jsem jako studentka na dětské psychologii na USC—tam jsme se taky potkali. Dokonce jsem dělala i stáž na magistru, ale pak jsem si uvědomila, že to nezvládám. Vypořádávat se s citovými problémy dětí na mně bylo moc. A tak jsem přestoupila.“

Schválně opomněla zmínit některé další podrobnosti o tom, proč ze stáže odešla. Nevěděl o nich skoro nikdo a rozhodně neměla v úmyslu o nich vykládat sousedce, kterou právě poznala.

„Tobě tedy přijde, že zabývat se psychologií kriminálníků je méně znepokojivé než zabývat se problémy dětí?“ zeptala se Kimberly s údivem.

„Zvláštní, co?“ připustila Jessie.

„Byla bys překvapená,“ ozval se Kyle. „Má na to talent, umí se těm lumpům dostat do hlavy. Jednou z ní bude špičková profilující psycholožka. Všichni potenciální Hannibalové Lectorové by se měli mít na pozoru.“

„Opravdu,“ řekla Kimberly a zněla skutečně ohromeně. „Musela ses už vypořádat se sériovými vrahy a tak?“

„Zatím ne,“ přiznala Jessie. „Většina mého výcviku probíhala v akademické rovině. A teď jsem vzhledem ke stěhování musela přestoupit na jinou školu, takže praktikum budu dělat na UC—Irvine od začátku tohoto semestru. Ten pro mě bude zároveň poslední, v prosinci budu promovat.“

„Praktikum?“ otázala se Kimberly.

„Je to něco jako stáž, jen se člověk tolik nezapojuje. Přidělí mě do určitého vězení nebo psychiatrické léčebny, kde budu sledovat, jak to chodí, a komunikovat s vězni a pacienty. Na to jsem celou dobu čekala.“

„Příležitost podívat se zloduchům do očí a nahlédnout jim do duše,“ dodal Kyle.

„To asi trochu přeháníš,“ poznamenala Jessie a laškovně ho udeřila do ramene. „Ale koneckonců je to tak.“

„To je nesmírně vzrušující,“ řekla Kimberly a v hlase jí zazníval upřímný zájem. „Určitě budeš mít spoustu báječných příhod, o kterých vyprávět. A když už jsme u toho, říkali jste, že jste se poznali ve škole?“

„V prváku na koleji,“ přikývl Kyle.

„Ach,“ pokračovala Kimberly. „Zajiskřilo to mezi vámi při praní prádla, něco takového?“

Kyle se podíval na Jessie. Nestačil ještě říct ani slovo a už jí bylo jasné, že se chystá vrhnout se do vyprávění dalšího příběhu omílaného na koktejlových párty.

„Přednesu ti zkrácenou verzi,“ začal. „Byli jsme kamarádi, ale uprostřed prvního semestru jsme začali randit, potom, co se na ni nějaký blbec vykašlal. Vyhodili ho ze školy, i když předpokládám, že to nebylo za to, že nedošel na rande. Tak jako tak si myslím, že tím Jessie unikla katastrofě. V předposledním ročníku jsme se rozešli, v posledním jsme se dali zase dohromady. Po dalším roce chození jsme spolu začali bydlet. Po dalším roce jsme se zasnoubili. A deset měsíců na to jsme do toho praštili. V říjnu to budou to dva roky manželské radosti.“

„Takže jste zamilovaný pár už od výšky. To je nádherné.“

„No jo, už to tak asi bude,“ přitakal Kyle. „Ale chvíli mi trvalo, než jsem ji získal. A to jsem celou dobu musel odhánět konkurenci bičem. Určitě tě nepřekvapí, že v podstatě každý chlap, co ji spatřil, se do slečny Jessie Huntové okamžitě zamiloval. A to se na ni jen dívali. Když ji člověk pozná pořádně, zamiluje se ještě víc.“

„Kyle,“ řekla Jessie a začervenala se. „Uvádíš mě do rozpaků. Nech si něco z toho i na říjen.“

„Víte co,“ řekla Kimberly s úsměvem, „právě jsem si vzpomněla, že už musím jít vyzvednout děti. A navíc mám najednou pocit, že ruším šťastnému páru plány pokřtít nový dům. Už radši vyrazím. Ale slibuju, že vás představím sousedům. Je to tu velice přátelské sousedství. Každý tady zná každého. Celá ulice se každý týden sejde ke grilování. Děti věčně přespávají u kamarádů. Všichni jsou členy místního jachtařského klubu, i ti, kteří nemají loď. Až se trochu zabydlíte, zjistíte, že je to skvělé místo pro život.“

„Díky, Kimberly,“ řekl Kyle a doprovodil ji ke dveřím. „Těšíme se, až všechny poznáme. A díky moc za ty brownies.“

Jakmile odešla, zavřel dveře a hlasitě je zamkl.

„Vypadala milá,“ poznamenal. „Doufám, že takoví budou všichni.“

„Ano, líbila se mi,“ souhlasila Jessie. „Byla sice trochu zvědavá, ale hádám, že to tady bude u lidí asi normální. Zřejmě bych si měla zvyknout na to, že tady nebudu mít žádnou anonymitu.“

„Bude to změna,“ přitakal Kyle. „Myslím ale, že z dlouhodobého hlediska budeme rádi, že jsme někde, kde známe jména svých sousedů a nemusíme se bát nechávat odemčené dveře.“

„Já si ovšem všimla, že jsi je právě zamkl,“ podotkla Jessie.

„To proto, že mi v hlavě leží, co povídala Kimberly o pokřtění nového domu,“ opáčil a jak se k ní přibližoval, sundával si už druhé tričko za posledních deset minut. „A když křtím, nemám rád, když mě někdo ruší.“

* * *

Té samé noci ležela Jessie v posteli, upírala oči na strop a na tváři jí hrál úsměv.

„Tímto tempem budeme mít všechny ty ložnice navíc brzy zaplněné,“ prohlásil Kyle, jako by jí četl myšlenky.

„Pochybuju, že dokážeme udržet stejné tempo, až začneš pracovat v kanceláři a mně začne nový semestr.“

„Rád to zkusím, jestli jsi pro,“ řekl a hluboce si povzdechl. Cítila, jak se vedle ní celé jeho tělo uvolnilo.

„Ty nejsi vůbec nervózní?“ zeptala se ho.

„Kvůli čemu?“

„Kvůli všemu—vyššímu platu, novému městu, novému domu, novému životnímu stylu, novým lidem, novému všemu.“

„Úplně všechno nové není,“ připomněl jí. „Znáš už přece Teddyho a Melanie.“

„Teddyho jsem viděla třikrát a Melanie jednou. Skoro ho neznám. A ji si pamatuji jen matně. Jen proto, že tvůj nejlepší kamarád ze střední žije pár bloků od nás, to ještě neznamená, že budu najednou úplně v pohodě s naším novým životem.“

Věděla, že začíná hádku, ale nemohla si pomoci. Kyle se na to nechytíl. Místo toho se převálil na bok a prstem jí lehce přešel po pravém rameni vedle narůžovělé jizvy ve tvaru měsíce, která se táhla patnáct centimetrů od horní části její paže až ke krku.

„Vím, že máš obavy,“ řekl jemně. „A máš na to úplné právo. Všechno je nové. Chápu, že to člověku dokáže nahnat strach. Ani nevím, jak ti říct, jak moc si toho vážím, že podstupuješ takovou oběť.“

„Je mi jasné, že to nakonec bude dobré,“ řekla potichu. „Jen je toho prostě moc najednou.“

„A proto je dobře, že se zítra uvidíme s Teddym a Mel. Pomůže nám to. Jakmile s nimi obnovíme přátelství, budeme mít aspoň v sousedství někoho, na koho se můžeme obrátit, než se trochu zorientujeme. I když budeme znát jen dva lidi, hned bude ten přechod snadnější.“

Široce zívla a Jessie věděla, že každou chvíli odpadne. Takové velké zívnutí obvykle znamenalo, že bude do minuty spát jako dudek.

„Já vím, že máš pravdu,“ řekla, odhodlaná ukončit večer v příjemném duchu. „Jsem si jistá, že to bude skvělé.“

„To bude,“ souhlasil Kyle líně. „Miluju tě.“

„Taky tě miluju,“ odpověděla Jessie, nebyla si však jistá, zda ji ještě slyšel, než usnul.

Naslouchala jeho hlubokému dýchání a snažila se ho využít, aby jí pomohlo usnout. Ticho ji znepokojovalo. Byla zvyklá při usínání slyšet ukolébavé zvuky centra města.

Chybělo jí troubení aut, která dole projížděla ulicí, pokřikování chlápů z účtárny, co se opile potáceli z barů, zatímco se jejich výkřiky odrážely od mrakodrapů, i pípání couvajících dodávek. Všechn ten hluk jí celá léta sloužil jako bílý šum, který jí pomáhal usnout. Jediná náhrada, kterou teď měla tady, bylo tiché bzučení vzduchové filtrace v rohu ložnice.

Občas se jí zdálo, že v dálce zaslechla skřípavý zvuk. Dům byl starý více než třicet let, a tak šlo podobné věci očekávat. Pokusila se o sérii hlubokých uklidňujících nádechů, jednak aby přehlušila ostatní zvuky a jednak, aby se uvolnila. Jedna myšlenka jí však neodbytně hlodala v hlavě.

Opravdu si jsi jistá, že to tady bude tak skvělé?

Ještě hodinu se s dotěrnou myšlenkou potýkala a snažila se ji provinile zahnat, než ji únava konečně přemohla a Jessie upadla do neklidného spánku.

Druhá kapitola

Navzdory nekonečnému křiku se Jessie pokoušela potlačit začínající bolest hlavy. Daughton, sladký, zato neuvěřitelně hlasitý tříletý syn Edwarda a Melanie Carlisleových, strávil posledních dvacet minut hraním hry s názvem Exploze, která z velké části sestávala z toho, že křičel „bum!“

Ani Melanie („říkej mi Mel“), ani Edward (pro kamarády „Teddy“) nevypadali, že by je jeho přerušované výkřiky nějak vyváděly z míry, a tak i Jessie a Kyle předstírali, že je to pro ně naprosto normální. Seděli u Carlisleů v obývacím pokoji, aby si na chvíli popovídali, než vyrazí na plánovanou procházku na pozdní snídani v přístavu. Od domu Carlisleových to byly jen tři bloky.

Kyle a Teddy si poslední půl hodinu povídali venku, zatímco Jessie se v kuchyni snažila lépe seznámit s Mel. Z jejich jediného předchozího setkání si ji pamatovala pouze matně, netrvalo to však ani pár minut a podařilo se jim najít společnou vlnu.

„Poprosila bych Teddyho, aby něco ugriloval, ale nechci, aby se vám tu hned první týden udělalo zle,“ prohlásila Mel sarkasticky. „Bude mnohem bezpečnější, když se půjdeme najíst na pobřeží.“

„Není to ten nejlepší kuchař na světě?“ zeptala se Jessie s lehkým úšklebkem.

„Řeknu ti to tak. Pokud ti někdy bude chtít něco uvařit, předstírej, že máš na práci něco neodkladného. Protože jestli něco z toho, co uvaří, sníš, tak něco neodkladného zaručeně mít budeš.“

„O čem to mluvíš, drahá?“ zeptal se Teddy, který s Kylem právě vcházel do dveří. Byl to břichatý chlápek s ustupujícími blondatými vlasy a bledou pokožkou, jež budila dojem, že se na slunci musí během pěti minut úplně spálit. Jessie měla také pocit, že jeho osobnost by šlo v podstatě vystihnout stejnými slovy—oboje na ni působilo ochable a poddajně. Nějaký hluboký instinkt, který sice nedokázala popsat, ale za ty roky se mu naučila věřit, jí napovídal, že Teddy Carlisle je slabý muž.

„Ale o ničem, zlato,“ opáčila jako by nic a mrkla na Jessie. „Jen předávám Jessie pár základních informací, jak přežít na Westport Beach.“

„Aha,“ řekl. „Nezapomeň ji varovat před dopravou na Jamboree Road a Pacific Coast Highway. Občas je to tam pořádný opruz.“

„To jsem měla na seznamu jako další,“ poznamenala Mel nevinně a zvedala se z kuchyňské barové stoličky.

Zatímco kráčela do obýváku, aby z podlahy posbírala Daughtonovy hračky, Jessie si nemohla nevšimnout, jak se jí na útlém těle v tenisové sukni a polo tričku rýsují šlachovité svaly. Zatímco jedním rychlým pohybem sebrala ze země snad tucet autíček Matchbox, štíhlé bicepsy se jí působivě napuly a na nohou jí vystoupily lýtkové svaly.

Všechno, od jejích krátkých černých vlasů přes nezkrotnou energii až po hlas, v němž bylo zřetelně slyšet, že si s ní není radno zahrávat, však naznačovalo, že se jedná o drsnou a přímočarou holku z New Yorku. Koneckonců přesně to také byla, než se přestěhovala na západ.

Jessie se okamžitě zalíbila, i když nemohla pochopit, co ji přitahovalo k takovému ňoumovi, jako byl Teddy. Trochu ji to užíralo. Velmi si zakládala na své schopnosti číst lidi, a tato zející díra v jejím neformálním profilu Mel ji lehce znepokojovala.

„Můžeme vyrazit?“ zeptal se Teddy. I on měl na sobě slušné oblečení, volnou propínací košili a bílé kalhoty.

„Hned jak přivedeš svého syna, budeme kompletní,“ ozvala se Mel ostře.

Teddy, který byl na její tón očividně zvyklý, se beze slova vydal najít původce „explozí“. Uběhlo sotva pár vteřin, když jim k uším dolehlo pištění a Teddy se vracel s divoce zápasícím Daughtonem, jenž mu z rukou visel hlavou dolů.

„Tati, přestaň!“ řval kluk.

„Dej ho dolů Edwarde,“ zasyčela Mel.

„Odmlouval,“ zabručel Teddy a postavil svého syna zpátky na zem. „Jen jsem mu musel připomenout, že se takové věci nedělají.“

„No a co kdyby upadl a rozbil si hlavu?“ chtěla vědět Mel.

„Tak by to pro něj byla cenná lekce,“ odpověděl Teddy nevzrušeně, evidentně s tím neměl žádný problém.

Kyle se zachichotal a přestal, jen když ho Jessie probodla pohledem. Pokusil se svůj smích zakrýt zakašláním, ale už na to bylo příliš pozdě, a tak jen omluvně pokrčil rameny.

Zatímco po dobře udržovaném chodníčku, který vedl souběžně s hlavní cestou, zamířili do přístavu, Jessie kriticky sledovala, jak jsou s Kylem oblečení v porovnání s jejich společníky. Dokonce i Daughton, který sice po otci zdědil jeho bledou pleť, ale po matce zase její tmavé vlasy, měl na sobě vyžehlené kalhoty a rolák. Kyle byl v šortkách a tričku a Jessie na sebe na poslední chvíli hodila volné jednoduché šaty.

„Jsi si jistá, že jsme na brunch ve vašem klubu dostatečně nastrojení?“ obrátila se na Mel s obavami.

„Ale s tím si nedělej starosti. Jste naši hosté. Kodex oblékání se na vás nevztahuje. To jen členy bičují za nepřiměřené oblečení. A Daughton je ještě malý, takže toho taky maximálně přetáhnou rozžhaveným pohrabáčem.“ Mel si musela všimnout Jessiina pohledu, protože jí rychle položila ruku na zápěstí a dodala. „Dělám si legraci.“

Jessie se nervózně pousmála své neschopnosti uvolnit se. V té samé chvíli se kolem ní prohnal Daughton s ohromujícím „bum“, které ji přimělo poskočit.

„Má hodně energie,“ poznamenala a snažila se, aby to vyznělo obdivně. „Taky bych jí tolik chtěla.“

„To ano,“ souhlasila Mel. „Je to malý čert. Ale miluji ho. Je zvláštní, jak ti věci, které ostatní otravují, přijdou okouzlující, když jde o tvé dítě. Však uvidíš, co tím myslím, až se to stane tobě. Jestli je to tedy to, o co stojíš.“

„To je,“ přitakala Jessie. „Už chvíli o tom uvažujeme. Jen se nám do toho připletlo několik... překážek. Doufáme ale, že změna prostředí nám pomůže.“

„No, měla bych tě varovat. Mezi ženami, co dneska uvidíš, přijde na tohle téma řeč dost často. Velice rády se baví o dětech a o všem, co s nimi souvisí. Pravděpodobně se tě budou vyptávat na vaše plány. Ale moc se tím nestresuj. To je tady běžný námět ke konverzaci.“

„Díky za upozornění,“ řekla Jessie, když došly na konec cesty.

Na chvíli se zastavila a užívala si výhled, který se před ní otevřel. Ocitli se na kraji útesu, odkud byly vidět ostrov Balboa a záliv Promontory Bay. Za nimi se nacházel poloostrov Balboa, poslední kus pevniny před Tichým oceánem. Kam jen oko dohlédlo, všude se rozkládala hluboká, tmavě modrá voda, jež na obzoru hladce přecházela do lehce světlejší blankytné oblohy, poseté několika bílými načechnými obláčky. Byl to dechberoucí pohled.

O něco blíž viděla rušný přístav s loděmi, které do něj vplouvaly a zase jej opouštěly podle nějakého neznámého systému, jenž byl mnohem lépe zorganizovaný a pěknější na pohled, než dálnice. Lidé procházející se po molu a po nespočtu obchodů a restaurací, jimiž bylo obklopeno, odtud působili malíci jako mravenci. Vypadalo to, že se dole koná farmářský trh.

Cestu zde vystřídal obrovské kamenné schodiště, které vedlo až dolů ke komplexu. Navzdory dřevěnému zábradlí na obou stranách z něj šel trochu strach.

„Cesta se za nějakých padesát metrů zase objeví a pak vede až k přístavu,“ oznámila Mel. Musela vycítit Jessiinu zdrženlivost. „Klidně můžeme pokračovat po ní, místo po schodech, ale zabere nám to dalších dvacet minut a nebudeme mít tak krásný výhled.“

„Ne, schody jsou v pohodě,“ ujistila ji Jessie. „Jen už je to nějaký pátek, co jsem naposledy stoupala na svůj trenážér, a najednou toho lituju.“

„Nohy dělají au jen na začátku,“ poučil ji Daughton, předběhl ji a ujal se vedení.

„Nic nenabudí člověka tak, jako když ho poníží batole,“ poznamenala Jessie a snažila se to odbýt smíchem.

Vydali se tedy po dlouhých schodech dolů. Daughton šel první, v závěsu za ním Mel, Jessie a Kyle. Průvod uzavíral Teddy. Daughton získal hned po minutě slušný náskok a Mel se vyřítila za ním, aby ho dohnala. Jessie slyšela, že si za ní chlapi povídají, nedokázala však zachytit, o čem se baví. A na zrádných schodech se jí nechtělo otáčet, aby to zjistila.

Byli asi v půli cesty, když proti nim spatřila po schodech stoupat dívku, která mohla být tak ve studentském věku. Měla na sobě pouze bikiny a žabky a na rameni jí visela plážová taška. Vlasy měla z vody pořád mokré a po odhalené, opálené pokožce jí stékaly kapky potu. Její tělo bylo obdařeno působivými křivkami, jež plavky jen stěží zakrývaly. Skoro to vypadalo, jako by se každou chvílí mohly rozhodnout někde se osvobodit. Když kolem ní procházeli, Jessie se usilovně snažila na ni necivět a přemýšlela, jestli Kyle dělá to samé.

„Ta má teda zatraceně dobrý zadek,“ zaslechla o pár vteřin později Teddyho.

Jessie nedobrovolně ztuhla, nejen kvůli Teddyho hrubé poznámce, ale hlavně proto, že slečna musela být docela určitě pořád dost blízko na to, aby ji slyšela také. Měla sto chutí se otočit a zamračit se na něj, když vtom uslyšela i Kyleův hlas.

„Vid’?“ přidal se a chichotal se jako školák.

Zastavila se na místě. Jakmile se k ní Kyle přiblížil, popadla ho za ruku. Teddy taky zastavil, na obličeji měl překvapený výraz.

„Klidně pokračuj, Teddy,“ obrátila se k němu a nasadila falešný úsměv. „Jen si potřebuji na vteřinku půjčit svého muže.“

Teddy se na Kylea vědoucně podíval a pak se dal bez dalších řečí do pohybu. Když si byla jistá, že je mimo doslech, otočila se ke svému manželovi.

„Chápu, že je to tvůj kamarád ze střední,“ zašeptala. „Ale myslíš, že by ses nemusel chovat, jako bys tam pořád byl?“

„Co je?“ zeptal se defenzivně.

„Ta holka Teddyho a jeho úlisný tón skoro určitě slyšela. A ty ho v tom ještě podporuješ? Na tom teda není nic drsnáckého.“

„Ale vždyť se zas tak moc nestalo, Jess,“ trval si Kyle na svém. „Jen si dělal srandu. Třeba jí to i polichotilo.“

„Anebo ji to třeba vystrašilo. Tak jako tak bych byla radši, kdyby můj manžel neposiloval přesvědčení, že ženy jsou pouze sexuální objekt. Připadá ti to jako pochopitelný požadavek?“

„Ježíši. To tak budeš reagovat pokaždé, když kolem projde holka v plavkách?“

„Já nevím, Kyle. Budeš tak pokaždé reagovat ty?“

„Jdete, lidi?“ zakřičel na ně Teddy. Carlisleovi byli dobrých padesát schodů napřed.

„Hned jsme tam,“ zakřičel Kyle a snížil hlas. „Jestli jsi teda nezměnila názor.“

Než mohla odpovědět, pustil se znovu se schodů a bral je po dvou. Jessie se přinutila se zhluboka nadechnout a pak se vydala za ním. Doufala přitom, že spolu se vzduchem dokáže z plic vydechnout i své otrávení.

Ještě jsme se ani pořádně nezabydleli a on už se začíná měnit na ten typ blbečka, kterým jsem se snažila se celý život vyhýbat.

Jessie se pokusila se napomenout. Jeden hloupý komentář ve společnosti kamaráda ze střední přece ještě neznamená, že se z jejího manžela najednou stane úplný ignorant. Nemohla se však zbavit nepříjemného pocitu, že je to teprve začátek.

Třetí kapitola

Jessie pořád potichu zuřila, když o pět minut později vešli do vestibulu klubu Deseo, kde jim klimatizace po procházce již horkým dnem nabídla vytouženou úlevu. Rozhlédla se kolem a snažila se vstřebat, kde se ocitli. Nemohla si pomoci, z toho, co před sebou viděla, měla dojem, že název, který podle Teddyho znamenal „Klub Přání“, byl poněkud přehnaný.

Vchodu do klubu si skoro ani nevšimla. Tvořily jej velké, neoznačené, větrem ošlehané dubové dveře, zasazené do nenápadně vyhlížející stavby v klidnější části přístavu. Ani vestibul sám o sobě ničím nevynikal. Za jednoduchým pultem pro hostesky nyní stála pohledná brunetka, která působila profesionálním dojmem. Nemohlo jí být moc přes dvacet.

Teddy se naklonil a potichu s ní hovořil. Přikývla a pokynula skupině, aby pokračovali do malé haly. Teprve když ji další, stejně krásná mladá žena s blondátými vlasy požádala, aby svou kabelku odložila do košíku, uvědomila si Jessie, že hala funguje zároveň jako luxusní detektor kovů.

Jen co prošli halou, žena jí tašku vrátila a vybídla ji, aby ostatní následovala skrze další dřevem obložené dveře, jež téměř splývaly s okolní stěnou. Kdyby byla sama, asi by si jich vůbec nevšimla.

Jakmile se ocitli na druhé straně dveří, všechna skromnost budovy byla rázem tatam. Rozlehlá kruhová místnost, která se před ní otvírala, měla dvě patra. Po celém obvodu horní části byly rozsety stoly, od nichž bylo vidět do nižšího patra, kam šlo sestoupit po širokém schodišti.

Uprostřed spodního patra se nacházel malý taneční parket, kolem kterého bylo rovněž rozestaveno několik stolů. Vypadalo to, že je celá místnost obložena dřevem ze starých plachetnic. Jednotlivá sousedící prkna se lišila tvarem i odstínem. Člověk by si řekl, že takový mišmaš nemůže nikdy dobře dopadnout, ale naopak—námořní atmosféra, která tu vládla, působila úctyhodně, nikoli komicky.

Nejúchvatnější podívanou však skýtal vzdálený konec místnosti. Na straně, jež se dívala směrem k oceánu, tvořilo celou stěnu klubu jedno obrovské prosklené okno, z něhož polovina byla nad vodou a polovina pod vodou. Podle toho, kam si člověk sedl, mohl tedy buď upírat oči k obzoru, nebo sledovat, jak se pod hladinou prohání hejna ryb. Bylo to naprosto neuvěřitelné.

Jessie s ostatními byli zavedeni k velkému stolu v dolním patře, kde už je očekávala skupinka asi patnácti lidí. Teddy a Mel je všem představili, nicméně Jessie se ani nepokoušela si jednotlivá jména zapamatovat. Zjistila pouze, že u stolu sedí čtyři páry, které mezi sebou mají asi sedm dětí.

A tak se místo toho jen usmívala a zdvořile přikyvovala pokaždé, když ji postupně zahrnovali více informacemi, než dokázala zpracovávat.

„Pracuji v marketingu sociálních médií,“ sdělil jí někdo, kdo se jmenoval Roger nebo Richard. Neustále se vrtěl a když si myslel, že se na něj nikdo nedívá, šťoural se v nose.

„Zrovna vybíráme nástěnné koberce,“ informovala ji žena, co seděla vedle něj, bruneta s blondátým melírem. Mohla to být jeho manželka nebo možná taky ne; tak jako tak měla oči jen pro toho opáleného chlápka naproti.

A tak to pokračovalo. Mel někoho představila. Jessie nevynaložila žádné velké úsilí, aby si zapamatovala jeho nebo její jméno, a místo toho se na základě jejich vzhledu, řeči těla a způsobu vyjadřování snažila vypořádat něco o jejich pravé povaze. Byla to taková její hra, k níž se často uchýlovala v nejpříjemnějších situacích.

Jakmile se všichni představili, objevily se odněkud další dvě dívky, posbíraly všechny děti včetně Daughtona a odvedly je s sebou do Pirátské zátoky, což, jak jí vysvětlila jedna z přítomných žen, byl název jejich dětského koutku. Jessie si pomyslela, že musí jít o opravdu báječné místo, neboť se tam všechny děti vydaly bez jakéhokoli náznaku nespokojenosti.

Jen co byly pryč, snídaně pokračovala z velké části přesně tak, jak ji Mel varovala. Dvě z žen, které byly buď dvojčata, nebo přinejmenším vypadaly natolik podobně, že klidně mohly být, se

pustily do vyprávění příběhu o náboženském letním táboře, jehož ústředním tématem byl příšerný zpěv vedoucí modliteb.

„Zněla, jako kdyby měla porodit,“ vykládala jedna z nich, načež se její rádoby dvojče souhlasně zachechtalo. I při tom, jak malou pozornost jim věnovala, se Jessie ztratila v tom, jak se neustále přerušovaly a mluvily jedna přes druhou.

Muž s dlouhými hustými kudrnatými vlasy a westernovou kravatou se až příliš vášnivě zabral do popisování podrobností jistého hokejového utkání, kterého se zúčastnil minulé jaro. Nebylo na něm však pranic zajímavého. Celý pětiminutový příběh sestával jen z toho, kdo kdy vstřelil gól. Jessie čekala, kdy přijde nějaký zvrat, například až někdo hodí na led chobotnici nebo až jeden z fanoušků přeskočí mantinel, žádného se ovšem nedočkala.

„V každém případě to byl úžasný zápas,“ zakončil svou reportáž a ona věděla, že je to znamení, že se má uznale usmát.

„Nejlepší. Příběh. Na světě,“ utrousila Mel suše tak, aby ji neslyšel, a dopřála tím Jessie dosud jedinou zábavnou chvíli a příležitost nabrat druhý dech.

Většina konverzace se točila kolem různých nadcházejících klubových událostí, jako byla halloweenská párty, oslava vracení lodí a sváteční ples.

„Co je to oslava vracení...“ začala se ptát, když vtom ji přerušil křik ženy, jež seděla o dvě místa dál. Ukázalo se, že je to kvůli tomu, že ni na dopadlo několik kapek vody ze sklenice, kterou číšnice nedopatřením převrhla.

„Kráva,“ zamumlala hlasitěji, než bylo nutné, jen co číšnice odešla. Nedlouho poté se všichni muži zvedli ze židlí, políbili své ženy a rozloučili se. Kyle se na Jessie zmateně podíval, ale následoval ostatní.

„Takže se asi uvidíme později?“ Byla to spíš otázka, než konstatování.

Slušně přikývla, i když byla zmatená úplně stejně jako on. Měla pocit, že se najednou přenesli do té scény ve filmu Titanik, kdy se po večeři všichni muži zvednou a jdou do kuřácké místnosti probírat byznys a politiku nad sklenkou brandy.

Jessie sledovala, jak muži procházejí mezi stoly ke zdobeným dřevěným dveřím v rohu místnosti, před nimiž stál svalnatý muž s vážným výrazem ve tváři. Vypadal jako vyhazovač z nočního klubu, akorát měl na sobě smoking. Jakmile se k němu muži od jejich stolu přiblížili, ustoupil stranou, aby je nechal projít. Zdálo se jí, že po Kylovi střelil skeptickým pohledem, Teddy mu však něco pošeptal, načež vyhazovač přikývl a na Kyla se usmál.

Zbytek snídaně uběhl jako voda. Přesně jak slíbila Mel, rozhovor se neustále stácel k dětem a budoucím dětem, jelikož alespoň dvě ženy ve skupině byly očividně těhotné.

„Já už se připravuji na to, jak to vytmavím dalšímu baristovi, co se na mě ošklivě podívá, až budu kojít,“ prohlásila žena jménem Katlyn nebo Kaitlyn. „Když se narodil Warner, nechala jsem si toho příliš líbit.“

„Pohrož mu žalobou,“ poradila jí Bruneta s blondátým melírem. „Já to tak udělala a dostala jsem na omluvu dárkový poukaz za sto dolarů. Nejlepší na tom bylo, že mi vlastně ani nikdo nic špatného neprovedl. Jen jsem si postěžovala na nepříjemné prostředí.“

Jessie byla u stolu jediná ne-matka, přesto se však pokusila zapojit do diskuze, a zdvořile se ostatních ptala na otázky ohledně místní základní školy („odpadiště“) ve srovnání s tou soukromou, do níž, jak se zdálo, chodily děti všech přítomných.

Zatímco Jessie naslouchala sporům o tom, které jesle a které školky jsou nejlepší a v jakém supermarketu se nejlépe nakupuje, na čemž se většina žen překvapivě shodla, cítila, že začíná v myšlenkách bloudit. Několikrát se pod stolem úmyslně štípla a ostatní mezitím pokračovaly ve vyměňování názorů na dobré kostely, nejlepší místní posilovnu a na to, kde najít senzační šaty na sváteční ples.

Nakonec ovšem vzdala veškerou snahu vnímat, co kdo říká, neobtěžovala se už ani s bezvýznamným přitakáváním a spokojila se s rolí pasivní pozorovatelky. Bylo to jako sledovat společenské chování nějakého neobyčejného druhu v divočině.

Tak tohle má být ten život, ke kterému jsem se zavázala? Obědy s dámami, které zajímá jen to, jaká posilovna nabízí nejlepší lekce spinningu? Opravdu je tohle ten svět, jehož součástí Kyle tolik touží se stát? Jestli ano, radši mě zabijte hned.

V jedné chvíli si uvědomila, že jí Mel klepe na rameno, aby jí oznámila, že snídaneň je u konce a že musí zajít pro Daughtona. Teddy a Kyle se k nim měli připojit ve vestibulu.

Jessie přikývla, všem ženám, jejichž jména si nepamatovala, řekla zdvořilé na shledanou a pak se automaticky vydala za Mel do pirátské zátoky. Cítila se dezorientovaně a vyčerpaně a nic si nepřála více, než jít domů, naložit se do vany, dát si skleničku vína a jít spát. Podívala se na hodinky a překvapilo ji, když zjistila, že ještě není ani jedna hodina odpoledne.

* * *

Vytouženého uvolnění se jí však nedostalo ještě několik dalších hodin. Nejprve museli dojít zpátky do domu Carlisleových, kde samozřejmě ze slušnosti museli chvíli posedět, a teprve poté mohli konečně zamířit domů. Ovšem ne před zastávkou v obchodě Costco, kde potřebovali nakoupit pár nezbytných věcí. Jessie v hlavě vytanuly nesouhlasné obličejy jejích společníků z dnešního rána.

Ten samý večer, zatímco si umývala obličej a Kyle si čistil zuby, se přece jen cítili dostatečně zotavení na to, aby mohli probrat události uplynulého dne.

„Copak se dělo v té tajné místnosti, kam jste se ztratili?“ zeptala se. „Donutili tě se vysvléct do spodárů a pak ti dali deset ran bičem?“

„Popravdě jsem měl trochu nahnáno, co mě za těmi dveřmi čeká,“ přiznal Kyle, když se přesunuli do ložnice. „Ukázalo se ale, že jde v podstatě o výborně zařízený sportovní bar. Jsou tam televize, na kterých jedou sportovní zápasy, mají číšníka, co chodí ke stolu a přijímá objednávky na pití, a pár chlápků se tam převléká do golfového oblečení nebo z něj.“

„Takže žádná kuřácká místnost s brandy?“ ujišťovala se a přemýšlela, jestli mu dojde, na co tím naráží.

„Podle toho, co jsem viděl, tak ne, i když jsem si všiml, že tam po šatně bezcílně bloudil Leonardo DiCaprio.“

„Skvělá práce, manželi,“ pochválila ho Jessie uznale, zatímco se ukládala do postele. „Pořád jsi dobrý.“

„Díky, ženo,“ odpověděl a vklouzl za ní pod přikrývku. „Abys věděla, někdo mi opravdu vykládal, že tam kuřácká místnost je, ale do hledání jsem se nepouštěl. Řekl bych, že bude schovaná v nějakém koutě, pro který neplatí nekuřácká pravidla klubu. Vsadím se ale, že kdybych si řekl o brandy, klidně by mi ji dali.“

„Seznámil ses s někým zajímavým?“ otázala se skepticky a zhasnula v ložnici světlo.

„Překvapivě ano,“ řekl. „Všichni byli celkem v pohodě. Dva z nich navíc hledají potenciální příležitosti k investování, čímž samozřejmě vzbudili můj zájem. Myslím, že ten klub by mi mohl posloužit jako skvělý zdroj obchodních kontaktů. Co ty?“

„Všichni byli velmi milí,“ začala Jessie váhavě a doufala, že tma v pokoji zakryje, jak se jí vraští obočí. „Velice přátelští a ochotní nabídnout pomoc se vším, na co si vzpomenu.“

„Proč tam slyším nějaké ale?“

„Ale nic. To jen, že ani jednou, za celou dobu, co jsme tam byly samy, nepromluvila ani jedna z žen o ničem jiném než o dětech, o škole nebo o rodině. Žádná zmínka o práci ani akutálních událostech. Prostě to na mě působilo silně venkovským dojmem.“

„Třeba se jen u snídaneň chtěli vyhnout kontroverzním tématům, protože tam byl někdo nový?“ navrhl Kyle.

„Práce se dnes považuje za kontroverzní?“

„Já nevím, Jessie. Jsi si jistá, že v tom nehledáš moc? Vždyť to bylo jen nevinné setkání.“

„Já taky hned neříkám, že jsou to stepfordské paničky, ani nic takového,“ stála si na svém Jessie. „S výjimkou Mel byly ale všechny neskutečně narcistické. Vážně pochybuji, že některá z nich vůbec pomyslí na svět za svými okny. Říkám jen, že to na mě po chvíli začalo mít lehce... klaustrofobický vliv.“

Kyle se na posteli zpříma posadil.

„Ten výraz mi zní povědomě,“ poznamenal s obavami. „Nenaštví se na mě. Ale naposledy, když jsi mluvila o klaustrofobii, bylo to kvůli—“

„Já si velice dobře pamatuji, co bylo naposledy,“ přerušila ho otráveně. „Tentokrát to není to samé.“

„Dobře,“ odpověděl opatrně. „Určitě ale pochopíš, když se tě zeptám, jestli ti stále vyhovují tvé léky. Pořád ti zabírá stejná dávka? Myslíš, že by bylo dobré, kdyby ses objednala u doktorky Lemmonové?“

„Jsem v pořádku, Kyle,“ opáčila a vstala z postele. „Všechno není vždycky jenom o tom. Copak se ti nemůžu svěřit s žádnými pochybami, aniž bys z toho hned vyvozoval předčasné závěry?“

„Samozřejmě, že můžeš,“ řekl. „Promiň. Vrať se, prosím tě, do postele.“

„Myslím to vážně. Tys tam nebyl. Zatímco ses vesele bavil s kluky vedle, já měla na obličeji nasazený umělý úsměv a musela poslouchat ostatní ženské mluvit o tom, jak oškubat kavárny. Léky s tím nemají co dělat. Příšerné baby s tím mají co dělat.“

„Promiň, Jess,“ zopakoval. „Neměl jsem hned usuzovat, že je to těmi léky.“

Jessie se na něj podívala. Na jednu stranu mu chtěla odpustit, ale na druhou ho chtěla ještě trochu podusit. Rozhodla se raději neudělat ani jedno.

„Za pár minut jsem zpátky,“ oznámila. „Potřebuju se jen trošku uklidnit. Kdybys náhodou už spal, až se vrátím, tak dobrou noc.“

„Fajn,“ řekl nespokojeně. „Dobrou noc. Miluju tě.“

„Dobrou noc,“ odpověděla a přestože k tomu v dané chvíli necítila žádné velké nutkání, políbila ho. „Taky tě miluju.“

Vyšla z ložnice, bloudila po domě, přecházela z pokoje do pokoje. Čekala, až se její otrávení rozplyne. Snažila se přestat myslet na jeho přehlíživost, ale pořád se jí to vkrádalo zpátky do hlavy a navzdory veškerému úsilí ji to vytáčelo ještě víc.

Když se nakonec dostatečně uklidnila a chystala se zamířit do postele, uslyšela znovu ten samý vzdálený skřípot jako předchozí noci. Až na to, že dnes nezněl z takové dálky. Po zvuku došla až do míst, odkud si myslela, že musí přicházet—z půdy.

Zastavila se přímo pod jejími padacími dveřmi. Po krátkém zaváhání zataáhla za provázek a dveře se otevřely. Skřípání bylo nyní rozhodně hlasitější.

Co nejtíššeji to dokázala, vyšplhala po přístupovém žebříku a snažila se nemyslet na to, jak v hororech takové rozhodnutí vždycky špatně skončí. Jakmile zdolala schody, vytáhla svůj telefon, zapnula funkci baterky a začala prozkoumávat okolní prostor. Nenašla však nic kromě pár starých kartonových krabic. A skřípání ustalo.

Jessie opatrně slezla zase dolů a vrátila žebřík na své místo. Byla nyní příliš vzhůru na to, aby se jí podařilo usnout, vrátila se tedy ke svému neklidnému přecházení. Nakonec se ocitla v ložnici, z níž plánovali udělat dětský pokoj, až a jestli budou mít jednu miminko.

Pokoj teď sice zel prázdnotou, Jessie si ale dokázala přesně představit, kde by stála postýlka. V myšlenkách ji viděla u protější zdi a nad ní se houpal a točil kolotoč. Opřela se o zeď a svezla se po ní, takže nyní seděla s koleny před obličejem. Pevně je objala a snažila se sama sebe přesvědčit, že život na tomhle podivném novém místě bude lepší, než se zatím zdálo.

Co když se na to všechno dívám špatně?

Nemohla si pomoci, hlavou jí proběhla myšlenka, zda její léky přece jen nepotřebují upravit. Nedokázala říct, jestli na Kyla nebyla příliš tvrdá nebo jestli ženy z klubu Deseo neodsoudila příliš rychle. Byla skutečnost, že se Kyle na tomto místě tak rychle zažil a ona ne, známkou jeho přizpůsobivosti, její křehkosti, nebo obojího? Kyle už tu byl jako doma, jako by tu žil celé roky. Ráda by věděla, zda se do takového bodu taky někde dostane.

Nebyla si jistá, jestli je tak nervózní jen proto, že jí zítra začíná poslední semestr ve škole a že se bude muset opět ponořit do studia násilníků, pedofilů a vrahů. Nebyla si ani jistá, jestli je ten skřípot, který neustále slyší, opravdový nebo jenom v její hlavě. Popravdě řečeno si v této chvíli nebyla jistá skoro ničím. A to jí nahánělo strach.

Čtvrtá kapitola

Jessie sotva popadala dech a srdce jí bušilo jako o závod. Dojde pozdě na hodinu. Na kampusu Kalifornské univerzity v Irvine byla poprvé a najít správnou třídu pro ni vůbec nebylo jednoduché. V dusném dopoledním horku uběhla přes kampus posledního půl kilometru tryskem a udýchaně se vřítila do dveří. Na čele se jí perlil pot a cítila, že má navlhlé tričko.

Profesor Warren Hosta, vysoký, štíhlý padesátník s úzkýma, podezíravýma očima a smutným, osamoceným chomáčem prošedivělých černých vlasů na temeni, byl očividně zrovna uprostřed věty, když v 10:04 vpadla do třídy. Věděla, že je pověstný svou netrpělivostí a obecně si s nikým nebere servítky, a nyní se o tom mohla přesvědčit na vlastní kůži. Přestal mluvit a čekal, až se Jessie usadí. Za celou dobu z ní přitom nespustil oči.

„Můžu pokračovat?“ zeptal se sarkasticky.

Výborný začátek, Jessie. Vážně umíš udělat parádní první dojem.

„Promiňte, profesore,“ omluvila se. „Ještě to na kampusu neznám. Trochu jsem zabloudila.“

„Doufám, že jsou vaše dedukční schopnosti lépe vyvinuté než váš orientační smysl,“ opáčil pohrdavě, načež se vrátil ke své přednášce. „Jak jsem se snažil říct, bude to pro většinu z vás poslední kurz, než získáte svůj magisterský titul ve forenzní psychologii. A nebude to žádná procházka růžovou zahradou.“

Jessie se pokusila rozepnout zip na svém batohu co možná nejtiššeji, aby si z něj vytáhla sešit a pero, měla však pocit, jako by se zvuk posunujícího zipu rozléhal hlasitě celou místností. Profesor se na ni úkosem podíval, mluvit ale tentokrát nepřestal.

„Za okamžik vám všem rozdám syllabus,“ oznámil. „Nicméně obecně od vás budu vyžadovat následující. Kromě běžné práce v hodině a doprovodných zkoušek, ti, kteří ještě neodevzdali svou diplomovou práci, ji budou muset dokončit a obhájit. A každý z vás—bez ohledu na to, zda diplomovou práci dokončil nebo ne—bude muset splnit praktikum. Někteří z vás budou přiděleni do nápravného zařízení, a to buď do Kalifornského institutu pro muže v Chinu nebo do Kalifornského institutu pro ženy v Coroně. V obou najdete celou řadu násilnických kriminálků. Ti ostatní navštíví vysoce rizikovou jednotku v DSH-Metropolitan, státní nemocnici v Norwalku. Zabývají se tam osobami, které se zpravidla označují termínem duševně nemocní pachatelé, obavy místní komunity jim však nedovolují přijímat pacienty, jež v minulosti spáchali vraždu, sexuální zločin anebo odněkud uprchli.“

Místností projel neviditelný proud napětí a všichni studenti po sobě začali navzájem pokukovat. Na tohle celou dobu čekali. Zbytek přednášky proběhl vcelku jednotvárně, probírala se náplň kurzu a podrobnosti ohledně psaní jejich diplomových prací.

Jessie naštěstí tu svou napsala a obhájila už na USC, a tak debatě nevěnovala přílišnou pozornost. Místo toho se jí myšlenky zatoulaly zpět k podivné snídani v jachtařském klubu a k tomu, jak z ní byla i navzdory ochotě a přívětivosti všech přítomných celá nesvá.

Do přednášky se znovu zaposlouchala teprve tehdy, když se řeč stočila zpět k praktikumu. Studenti profesorovi pokládali logistické a akademické otázky. Jessie pro něj taky jednu měla, rozhodla se ale, že počká, až skončí hodina. Nechtěla, aby ji slyšela celá skupina.

Většina z jejích spolužáků chtěla evidentně pracovat v jednom ze dvou vězení. Po tom, co profesor zmínil, že komunita zakázala držet v nemocnici v Norwalku násilné zločince, o ni zjevně klesl zájem.

Profesor Hosta nakonec oznámil konec hodiny a studenti se začali z učebny vytrácet. Jessie si při schovávání sešitu do batohu dala načas, zatímco se dalších pár studentů ještě ptalo Hosty na nějaké otázky. Teprve, když byli všichni pryč a i profesor se chystal k odchodu, oslovila ho.

„Ještě jednou se omlouvám za svůj pozdní příchod, profesore Hosto,“ řekla a snažila se neznít příliš vtíravě. I během té jediné hodiny nabyla pocitu, že Hosta pohrdá poníženým podlézáním. Zdálo se, že mnohem více než úcty si váží zvědavosti, i kdyby byla na hranici drzosti.

„Nezníte, jako by vás to příliš mrzelo, paní...“ poznamenal se zvednutým obočím.

„Huntová, Jessie Huntová. A popravdě zas tak ne,“ přiznala. Rozhodla se v tu chvíli, že bude mít u tohoto chláпка větší úspěch, když s ním bude mluvit napřímo. „Říkala jsem si jen, že bych se měla zachovat zdvořile, abych dostala odpověď na mou skutečnou otázku.“

„Která zní...?“ zeptal se a obočí měl zvednuté v zaujatém překvapení.

Získala si jeho pozornost.

„Všimla jsem si, že jste říkal, že DSH-Metro nepřijímá pacienty, kteří se v minulosti dopustili násilí.“

„Přesně tak,“ přitakal. „Je to jedna z jejich zásad. Prakticky jsem to odcitoval z jejich webových stránek.“

„Ale pane profesore, my oba víme, že to není úplně pravda. Nemocnice Norwalk má malé oddělení, kde se léčí pacienti, kteří spáchali příšerné násilné zločiny, včetně sériových vražd, znásilnění a nejrůznějších zločinů na dětech.“

Než odpověděl, dlouhou chvíli ji netečně pozoroval.

„Podle Oddělení státních nemocnic se takovými případy zabývá DSH-Atascadero v San Luis Obispo,“ řekl s kamenným obličejem. „Metro se stará o nenásilné pachatele. Nejsem si tedy úplně jistý, o čem to mluvíte.“

„Samozřejmě, že jste,“ odporovala Jessie sebejistěji, než očekávala. „Říká se mu Nerehabilitační oddělení, zkráceně NRD. To je ovšem pouze nezajímavý výraz, kterým krmí veřejnost. V rámci instituce a v kriminalistických kruzích je NRD známo jako „vysoce riziková jednotka“ v DSH-Metro, což je mimochodem stejný termín, jaký jste k jeho popisu použil ve své přednášce.“

Hosta na to nic neřekl. Místo toho si ji pár vteřin prohlížel, aniž by dal nějak najevo, co si myslí. Nakonec se mu však na obličeji rozehrál malý úšklebek. Bylo to poprvé, kdy na něm Jessie viděla něco, co připomínalo úsměv.

„Pojďte se mnou,“ vyzval ji a pokynul směrem ke dveřím učebny. „Vyhráváte zvláštní cenu, paní Huntová. Je to už tři semestry, co si naposledy někdo všiml mého malého verbálního triku. Omezení ze strany komunity vždycky každého natolik odradí, že se nikdo ani nepozastaví nad tím, co je na oddělení tak vysoce rizikového. Je ovšem vidět, že jste s NRD byla seznámena již dlouho předtím, než jste dnes vešla do třídy. Co o něm víte?“

„No,“ začala opatrně, „prvních pár semestrů svého studia jsem absolvovala na USC a NRD je tam tak trochu veřejným tajemstvím, vzhledem k tomu, jak je blízko.“

„Paní Huntová, něco mi tajíte. Není to veřejné tajemství. Naopak, je to velmi pečlivě střežené tajemství, a to i mezi policejními orgány a psychiatrickou komunitou. Troufám si tvrdit, že o něm v celé oblasti neví více než dvě stovky lidí. Přičemž pravé povahy zařízení si je vědoma méně než polovina z nich. A v té polovině jste z nějakého důvodu i vy. Vysvětlete mi to, prosím. A tentokrát nechte veškerou zdrženlivost stranou.“

Bylo teď na Jessie, aby se rozhodla, zda jít s pravdou ven.

Dostala ses až sem. Tak už to můžeš rovnou dotáhnout do konce.

„Napsala jsem o NRD svou diplomovou práci,“ prohlásila. „Málem mě kvůli tomu vyhodili z programu.“

Hosta se zastavil a na chvíli vypadal ohromeně. Rychle se ovšem dal zase dohromady.

„Tak to jste byla vy?“ zeptal se a zdálo se, že to na něj udělalo dojem. „Vaše práce je pro ty, co ji četli, legendární. Pokud si dobře vzpomínám na název, bylo to něco jako ‚Vliv nerehabilitačního dlouhodobého uvěznění na duševně nemocné pachatele‘. Nikdo však nemohl přijít na to, kdo byl skutečným autorem. Koneckonců, žádné úřední záznamy o Jane Dořít neexistují.“

„Musím přiznat, že jsem na ten pseudonym byla celkem pyšná. Falešné jméno jsem ale vůbec nepoužívala z vlastního rozhodnutí,“ poznamenala Jessie.

„Co tím myslíte?“ otázal se Hosta, jehož to očividně zaujalo.

Jessie zauvažovala, zda se nepohybuje na hranici toho, o čem má dovoleno mluvit. Pak si však vzpomněla na důvod, proč ji v první řadě přidělili k Hostovi, a usoudila, že nemá smysl se ostýchat.

„Můj fakultní poradce předal mou práci děkanovi,“ vysvětlila, „a ten okamžitě přivedl zástup policistů a zdravotníků, které nemám dovoleno označovat nijak jinak, než okouzlujícím jménem ‚Panel‘. Devět hodin v kuse mě vyslýchali, dokud nebyli zcela přesvědčeni, že skutečně jen píšu akademickou práci a nejsem utajená novinářka nebo něco ještě horšího.“

„To zní zajímavě,“ řekl Hosta. Zdálo se, že to myslí vážně.

„Ano, zní to tak. V té době bych ale spíše řekla děsivě. Nakonec se rozhodli, že mě nezatkou. Koneckonců, to oni měli neoficiální a utajené psychiatrické vězení, ne já. Škola připustila, že jsem v zásadě neprovedla nic špatného, a souhlasila, že mě nevyhodí. Veškeré podrobnosti ohledně mé práce však byly prohlášeny za přísně tajné. Oddělení stanovilo, že jako obhajoba mé diplomové práce postačí výslech, kterému mě podrobily úřady. Podepsala jsem také několik dokumentů, v nichž jsem musela slíbit, že o této záležitosti nebudu s nikým mluvit, ani s mým manželem, jinak budu čelit potenciálnímu trestnímu stíhání, i když za co, to mi nikdy neřekli.“

„Jak je tedy možné, paní Huntová, že vedeme tuhle konverzaci?“

„Řekněme, že jsem dostala... zvláštní povolení. Dovolili mi pokračovat a dodělat si titul pod jednou konkrétní podmínkou. Abych toho však byla schopná, musí mít můj nový fakultní poradce alespoň zběžné povědomí o tom, co jsem napsala. Vyšší síly pečlivě zvážily fakulty na všech univerzitách v Orange County a usoudily, že jediný, kdo splňuje jejich požadavky jste vy. Škola nabízí magisterský program kriminální psychologie, který vedete. S NRD máte vztah a v minulosti vás tam zavedla práce. Dokonce ho uvádíte jako jednu z možností, kde dělat praktikum ve výjimečných případech, kdy o to některý student projeví zájem a vidíte v něm potenciál. Jste má jediná možnost v okruhu padesáti mil.“

„Předpokládám, že bych měl být polichocen. A co když odmítnu být váš fakultní poradce?“ zeptal se.

„Měla jsem za to, že vás navštíví někdo z Panelu a vysvětlí vám to—proč je to ve vašem nejlepším zájmu a tak dále. Jsem překvapená, že se to ještě nestalo. Obvykle dělají věci velmi důkladně.“

Hosta se na chvíli zamyslel.

„Obdržel jsem pár e-mailů a v hlasové schránce mám zprávu od někoho jménem Dr. Ranier,“ podotkl. „Jeho jméno mi však nic neříkalo, a tak jsem je ignoroval.“

„Doporučila bych vám, abyste na tu zprávu odpověděl, pane profesore,“ mínila Jessie. „Je dost možné, že je to pseudonym, za nímž může být i někdo, koho už znáte.“

„To také udělám. Rozumím-li tomu tedy správně, tak při obstarávání vašeho povolení k praktiku v NRD nebudu muset překonávat všechny obvyklé byrokratické překážky, je to tak?“

„Dělat praktikum právě tam bylo onou konkrétní podmínkou, kterou jsem zmínila dříve. Z toho důvodu jsem také víceméně bez diskuzí souhlasila s jejich dohodou o mlčenlivosti,“ vysvětlila mu Jessie a nedokázala v hlase zakrýt vzrušení. „Čekám na to už skoro dva roky.“

„Dva roky?“ opáčil Hosta překvapeně. „Jestli jste svou práci dokončila před takovou dobou, neměla byste už dávno mít i titul?“

„To je na dlouhé povídání, které budeme muset nechat na jindy. Můžu ale prozatím počítat s tím, že mám vaše svolení splnit své praktikum v DSH-Metro, přesněji v NRD?“

„Za předpokladu, že se váš příběh potvrdí, tak ano,“ řekl, když se dostali ke dveřím jeho kabinetu. Odemkl je, ale dovnitř ji nepozval. „Musím vám však položit otázku, na kterou se ptám každého studenta, co si přeje tam jít pracovat—opravdu si jste jistá, že to chcete udělat?“

„Jak se mě na to po všem, co jsem vám řekla, ještě můžete ptát?“

„Protože je jedna věc si o lidech, které tam drží, číst,“ odpověděl, „ale pracovat s nimi je něco úplně jiného. Velice rychle poznáte, jak je to namáhavé. Na základě poznatků ve vaší diplomové práci usuzuji, že některé vězně, kteří tam pobývají, už znáte?“

„Pár; vím, že je tam sériový pachatel znásilnění z Bakersfieldu, Delmond Stokes. Pak taky několikánásobný vrah dětí, kterého minulý rok zadržela ta policistka v důchodu. A jsem si celkem jistá, že tam drží i Boltona Crutchfielda.“

Hosta na ni upřeně hleděl, jako by se rozmýšlel, zda má nebo nemá říct, co si myslí. Nakonec se zdálo, že dospěl k rozhodnutí.

„To jeho chcete pozorovat, vidíte?“

„Musím přiznat, že jsem zvědavá,“ připustila Jessie. „Slyšela jsem o něm různé historky, ale nejsem si jistá, kolik z nich je pravdivých.“

„Jedna historka, o jejíž pravdivosti vás mohu spolehlivě ujistit, je to, že v průběhu šesti let brutálně zavraždil devatenáct lidí. Ať už je zbytek pravda nebo žvásty, tohle je skutečnost. Nikdy na to nezapomínejte.“

„Setkal jste se s ním?“ zeptala se Jessie.

„Setkal. Dvakrát jsem ho vyslyšal.“

„A jaké to bylo?“

„To je na dlouhé povídání, paní Huntová, které budeme muset nechat na jindy,“ poznamenal a obrátil tak její vlastní slova proti ní. „Pro tuto chvíli se spojím s Dr. Ranierem a ověřím si pravdivost vašeho vyprávění. V případě, že vše proběhne v pořádku, vás kontaktuji a zařídíme vaše praktikum. Chápu, že chcete začít brzy.“

„Kdyby to šlo, začala bych hned zítra.“

„Jistě, ale si to potrvá trochu déle. Mezitím se pokuste zůstat nohama na zemi. Pěkný den, paní Huntová.“

S těmito slovy zavřel dveře svého kabinetu a nechal Jessie stát na chodbě. Otočila se k odchodu. Jak se najednou rozhlížela po neznámé chodbě, uvědomila si, že byla natolik ponořena do rozhovoru, že nic jiného nevnímala. Neměla tušení, kde vlastně je.

Chvíli tam stála a představovala si, jak sedí tváří v tvář s Boltonem Crutchfieldem. Tato myšlenka ji vzrušovala a děsila zároveň. Chtěla—ne, potřebovala—s ním již nějaký čas mluvit. Skutečnost, že se tak možná již brzy stane, ji rozechvívala nervózním očekáváním. Potřebovala odpovědi na otázky, o kterých nikdo ani nevěděl, že je má. A on byl jediný, kdo jí je mohl poskytnout. Nebyla si ovšem jistá, zda bude ochotný. A pokud ano, co za to bude chtít?

Pátá kapitola

Jessie byla tak rozrušená, že cestou ze školy zavolala Kylovi, i když věděla, že je přes den vždycky šíleně zaneprázdněný a telefon skoro nikdy nezvedá. Potvrdilo se jí to i tentokrát, nemohla si však pomoci a nechala mu aspoň zprávu v hlasové schránce.

„Ahoj, zlato,“ řekla po pípnutí. „Jen jsem ti chtěla říct, že můj první den ve škole byl naprosto skvělý. Profesor je trochu oříšek, ale myslím, že spolu budeme vycházet. A vypadá to, že snad brzy začnu své praktikum. Jestli vše půjde tak, jak má, možná už tento týden. Popravdě se mi z toho trochu točí hlava. Doufám, že máš taky skvělý den. Říkala jsem si, že bych pro nás dnes večer mohla uvařit speciální večeři, zvláště když jsme teď konečně zjistili, ve které krabici máme hrnce a pánve. Dej mi vědět, v kolik budeš doma, a já nám nachystám něco dobrého. Můžeme si k tomu otevřít jednu z těch lahví vína, co máme odloženou, a možná i začít pracovat na rozšiřování naší malé rodinky. Tak zatím, uslyšíme se později. Miluju tě.“

Cestou domů se zastavila v Bristol Farms a koupila pár okounů, aby je nadila a upekla na večeři. Podařilo se jí najít také pěknou brokolici, přihodila ji tedy do košíku. Když už mířila k pokladně, všimla si ještě nových brambor, a tak je rovněž přibrala.

Byla v pokušení koupit i nějaký hříšný moučník, ale věděla, že Kyle si dává pořádně do těla a ani by se ho nedotkl. V mrazáku byla navíc pořád trochu italského sorbetu, a to bude bohatě stačit. Než odešla od pokladny, měla už v hlavě rozvržené celé menu.

* * *

Jessie hleděla na nedotčené talíře s jídlem, které ležely na jídelním stole, a pak se potřetí za posledních pět minut podívala na telefon. Bylo 19:13 a Kyle se pořád neozval.

Napsal jí hned chvíli po tom, co mu nechala zprávu v hlasové schránce. Večeře prý zní skvěle a doma by měl být kolem 18:30. Mezitím už však uběhlo téměř pětadvacet minut a on stále nikde. A co hůř, ani o sobě nedal vědět.

Všechno nachystala tak, aby na něj teplá večeře čekala na prostřeném stole v 18:45, to kdyby měl náhodou trochu zpoždění. Jenže Kyle se neukázal. Dvakrát mu poslala zprávu a jednou mu mezitím v hlasové schránce nechala vzkaz. Ani tak od něj ale od té původní zprávy nic neslyšela. Teď byla ryba na stole víceméně studená a zírala na ni lhostejným pohledem.

V 19:21 konečně zavolal. Podle hluku v pozadí poznala, ještě než promluvil, že je v baru.

„Ahoj, Jess,“ křičel, aby ho bylo přes hudbu slyšet. „Promiň, že volám tak pozdě. Jak se máš?“

„Bála jsem se o tebe,“ řekla a snažila se, aby z jejího hlasu nepoznal, jak je otrávená.

„Jé, promiň,“ odpověděl, příliš lítosti v tom však nezaznívalo. „Nechtěl jsem, aby ses strachovala. Něco mi do toho na poslední chvíli vlezlo. Kolem šesté mi zavolal Teddy, aby mi řekl, že má pro mě pár dalších potenciálních klientů. Zeptal se mě, jestli se s nimi můžu sejít v jednom baru v přístavu, Sharkie's se to tu jmenuje. Řekl jsem si, že si jako nováček v kanceláři nemůžu dovolit takové příležitosti propásnout, chápeš?“

„Tos mi nemohl zavolat a dát mi vědět?“

„Moje chyba,“ křičel. „Všechno to bylo tak narychlo, že mi to nějak vypadlo. Teprve teď se mi podařilo se odplížit a zavolat ti...“

„Uvařila jsem obrovskou večeři, Kyle. Chtěli jsme dnes večer oslavovat, pamatuješ? Otevřela jsem láhev vína za sto dolarů. Měl to být romantický večer.“

„Já vím,“ řekl. „Ale já se z tohohle nemohl vymluvit. Myslím, že se mi povede oba Teddyho kamarády ulovit jako klienty. A až se vrátím domů, klidně se pořád můžeme pokusit o miminko.“

Jessie se zhluboka nadechla, aby se jí při odpovědi podařilo udržet klidný hlas.

„Až se vrátíš, bude už pozdě,“ namítla. „Já budu unavená a ty napůl opilý. Tak jsem si to úplně nepředstavovala.“

„Poslyš, Jessie. Omlouvám se, že jsem nezavolał. Ale to chceš, abych takovou příležitost jen tak zahodil? Já tady jen nepopíjím. Dělam byznys a přitom se snažím udělat si pár nových přátel. To mi budeš mít za zlé?“

„Asi teprve zjišťuju, jaké máš priority,“ odpověděla.

„Jessico, moje největší priorita jsi vždycky ty,“ trval na svém Kyle. „Jen se snažím všechno vybalancovat. Ale asi jsem to podělal. Slibuju, že budu doma do devíti, může být? Hodí se ti to do tvého časového plánu?“

Celou dobu zněl upřímně, až do poslední věty, z níž čísel sarkasmus. Emoční zeď, kterou mezi nimi Jessie postavila, se začínala pomalu bortit, dokud neuslyšela jeho poslední slova.

„Dělej si, co chceš,“ odpověděla ostře a zavěsila.

Postavila se a v zrcadle v jídelně zachytila záblesk svého odrazu. Měla na sobě modré saténové večerní šaty s hlubokým výstřihem. Na pravé straně měly dlouhý rozparek sahající až k horní části jejího stehna. Vlasy měla stažené v ležérním drdolu, jenž měla v úmyslu si po večeři rozpustit v rámci svádění. Podpatky, které měla na nohou, ji dělaly o dobrých pět centimetrů vyšší, takže s přehledem překonala sto osmdesát centimetrů.

Najednou jí to všechno přišlo tak směšné. Jako by hrála nějakou smutnou převlékáckou hru. Ve skutečnosti je však pořád jen další patetická žena v domácnosti, co netrpělivě čeká, až se jí domů vrátí muž a dá jejímu životu smysl.

Sebrala ze stolu talíře a odkráčela do kuchyně, kde vyhodila obě jídla do koše; celou rybu, všechno. Šaty si vysvlékla a vyměnila je za tepláky. Poté se vrátila do jídelny, z otevřené láhve vína Shiraz si nalila plnou sklenici a po cestě do obývacího pokoje z ní pořádně upila.

Plácla sebou na pohovku, zapnula televizi a uvelebila se ke sledování něčeho, co vypadalo jako maraton Života pod nulou, reality pořadu o lidech, jež dobrovolně žijí v odlehlých částech Aljašky. Obhajovala si to tím, že jí to aspoň pomůže si uvědomit, že jsou na světě lidé, kteří se mají mnohem hůře než ona, ve svém luxusním domě v jižní Kalifornii, s lahví drahého vína a sedmdesáti palcovou plochou televizí.

Zhruba kolem třetího dílu a v polovině láhve usnula.

* * *

Vzbudil ji Kyle, který jí jemně třásl za rameno. Jen co se na něj zamlženýma očima podívala, bylo jí jasné, že je napůl opilý.

„Kolik je hodin?“ zamumlala.

„Něco po jedenácté.“

„Já myslela, žeš říkal, že budeš doma před devátou?“ zeptala se.

„Zdržel jsem se,“ řekl rozpačitě. „Poslyš, zlato. Já vím, že jsem měl zavolat dřív. To ode mě nebylo fér. Opravdu mě to mrzí.“

„Fajn,“ odpověděla. V ústech měla sucho a bolela ji hlava.

Přešel jí prstem po paži.

„Rád bych ti to vynahradil,“ nabídl Kyle svůdně.

„Dnes ne, Kyle,“ odmítla a jak vstávala, setřásla ze sebe jeho ruku. „Nemám na to náladu. Ani trochu. Možná příště, až si nebudu připadat jako páté kolo u vozu. Jdu spát.“

Začala stoupat po schodech a i když měla nutkání otočit se, aby viděla, jak zareaguje, odolala a pokračovala nahoru bez dalšího slova. Kyle nic neřekl. Vlezla do postele, ani nezhasínala světlo. I přes sucho v ústech a bolest hlavy spala do minuty jako, když ji do vody hodí.

* * *

Utíkajíc temným lesem, Jessie cítila, jak jí obličej poškrábala pichlavá větev. Byla zima a ona věděla, že i když je bosá, dopadají její kroky na spadané suché listí pokrývající sníh příliš hlasitě; určitě je uslyší i on. Neměla však na výběr. Její jedinou nadějí bylo pokračovat v běhu a doufat, že ji nenajde.

Les ovšem moc dobře neznala a on ano. Utíkala poslepu, zcela ztracená, a snažila se najít jakýkoli povědomý orientační bod. Její maličké nohy byly příliš krátké. Věděla, že ji dohání. Slyšela jeho těžké kroky a ještě těžší oddechování. Nebylo se kam ukrýt.

Šestá kapitola

Jessie se na posteli zprudka posadila a ještě po probuzení stihla zaslechnout svůj vlastní křik. Chvilí jí trvalo, než se zorientovala a uvědomila si, že je ve své vlastní posteli ve Westport Beach a na sobě má stále to samé oblečení, ve kterém včera přiopile usnula.

Celé její tělo bylo zalité potem a dech měla zrychlený. Přísahala by, že slyší, jak jí v žilách proudí krev. Pozvedla ruku ke své levé tváři. Jizva, již po sobě větev zanechala tam pořád byla. Narozdíl od té delší, která se jí táhla podél klíční kosti, časem vybledla a víceméně se dala zakrýt make-upem. Jessie však stále poznala, kde vystupuje nad okolní kůži. Dokonce i teď v ní málem fyzicky cítila ostré bodnutí.

Letmo se podívala nalevo a viděla, že postel je prázdná. Věděla, že tam Kyle spal, protože po něm byl proležený polštář a prostěradlo pod ním bylo zmuchlané. Teď ale nikde nebyl. Poslouchala, jestli neuslyší žádný zvuk ze sprchy, v domě však panovalo naprosté ticho. Když se podívala na budík, zjistila, že je 7:45. Kyle bude na cestě do práce.

Pomalů vstala z postele a vydala se do koupelny. Snažila se přitom ze všech sil ignorovat pulzující bolest, která se jí usadila v hlavě. Po patnáctiminutové sprše, z níž polovinu strávila posazená na studených kachličkách, konečně usoudila, že je dostatečně připravená se obléct a sejít dolů. V kuchyni našla na snídaňovém pultu opřený vzkaz. Stálo na něm „Ještě jednou se omlouvám za včerejší večer. Rád bych to zkusil znovu, až budeš chtít. Miluju tě.“

Jessie si udělala kávu a ovesnou kaši, to jediné, co teď dokázala pozřít. Podařilo se jí sníst polovinu misky, zbytek vylila do koše a pak se přesunula do obývacího pokoje, kde na ni čekaly desítky neotevřených krabic.

Uvelebila se na pohovce s nůžkami v ruce, kávu si odložila na vedlejší stůl a přitáhla si k sobě první krabici. Nepřítomně procházela jednu krabici za druhou, odškrtávala si věci, které v nich našla, a myšlenky se jí přitom zatoulaly zpět k její diplomové práci o NRD.

Kdyby nebylo jejich hádky, Jessie by Kylovi skoro určitě pověděla nejen o nadcházejícím praktiku v léčebně, ale také o důsledcích její původní práce, včetně toho, jak ji vyslyšali. Porušila by tím svou dohodu o mlčenlivosti.

Kyle samozřejmě měl o celé záležitosti nejasné povědomí, protože se s ním o projektu několikrát bavila, když práci psala a dělala na ni průzkum. Nicméně Panel ji následně donutil odpřísáhnout mlčenlivost, a to i vůči manželovi.

Byl to zvláštní pocit, tajit tak zásadní část svého života před vlastním partnerem. Důrazně ji však přesvědčovali, že je to nezbytné. A on na ni, kromě několika obecných otázek, v této věci nijak zvlášť netlačil. Stačilo mu pár neurčitých odpovědí, a to pro ni v dané chvíli byla velká úleva.

Včera ovšem byla tak natěšená na to, co bude dělat—jak se podívá do psychiatrické léčebny pro zabijáky, – a tak nadšená, že byla připravena ho konečně do všeho zasvětit bez ohledu na zákaz a jeho důsledky. Pokud měla jejich hádka jeden pozitivní výsledek, byl to ten, že mu o ničem neřekla a neohrozila tak jejich budoucnost.

Jaká je to ale budoucnost, když se se svým manželem ani nemůžu podělit o svá tajemství? A když si on ani nevšimne, že nějaká mám?

Při této myšlence ji zasáhla vlna melancholie. Snažila se ji z hlavy vyhnat, ale nedokázala ji zaplašit.

Vyrušil ji zvonek u dveří. Podívala se na hodinky a uvědomila si, že už dobrých deset minut sedí na stejném místě, ztracená ve své rozmrzelosti, s rukama na neotevřené krabici.

Vstala a po cestě ke dveřím se s každým krokem snažila setřást ze sebe svou pochmurnou náladu. Když otevřela dveře, stála před ní Kimberly z domu přes ulici a na obličeji měla veselý úsměv. Jessie se pokusila ji napodobit.

„Ahoj, sousedko,“ pozdravila Kimberly nadšeně. „Jak jde vybalování?“

„Pomalu,“ přiznala Jessie. „Ale díky za optání. Jak se máš?“

„Dobře. Vlastně je u mě právě na návštěvě pár žen ze sousedství, přišly na kafe, tak jsem si říkala, jestli se k nám nechceš přidat.“

„Jistě,“ odpověděla Jessie, která byla ráda, že má záminku vypadnout na pár minut z domu.

Vzala si klíče, zamkla a přešla s Kimberly přes ulici. Jen co vešly, obrátily se k nim čtyři hlavy. Ani jeden obličej jí nepřípadal povědomý. Kimberly všechny představila a odvedla Jessie ke kávovaru.

„Nečekají od tebe, že si zapamatuješ jejich jména,“ pošeptala jí, zatímco jim plnila šálky. „Nemusíš si dělat starosti. Všechny si zažily, čím teď procházíš.“

„To je úleva,“ přiznala se Jessie. „Mám toho v posledních dnech v hlavě tolik, že si sotva pamatuji své vlastní jméno.“

„To je naprosto pochopitelné,“ prohlásila Kimberly. „Měla bych tě ovšem varovat, zmínila jsem před nimi celou tu záležitost s profilováním pro FBI, takže se tě na to možná budou vyptávat.“

„Ale já nepracuji pro FBI. Ještě nemám ani titul.“

„Věř mi—na tom nezáleží. Všechny si myslí, že jsi Clarice Starlingová z masa a kostí. Moje plus/mínus skóre na poznámky o sériových vrahách je tři.“

„Sedíš s těmito lidmi ve stejné místnosti?“ ptala se jí žena jménem Caroline s vlasy tak dlouhými, že jí několik pramenů sahalo až po zadek.

„To záleží na pravidlech konkrétního zařízení,“ odpověděla Jessie. „Nikdy jsem ale ještě nikoho nevyslychala, aniž by u toho byl zkušený profilující expert nebo vyšetřovatel, který sezení vedl.“

„Jsou sérioví vrazi tak chytří, jak bývají ve filmech?“ zeptala se váhavě nesmělá žena jménem Josette.

„Zatím jsem jich nevyslechla tolik, abych to mohla říct s jistotou,“ vysvětlila Jessie, „ale na základě literatury i mých osobních zkušeností, bych se přikláněla k tomu, že ne. Většina těchto mužů—protože se téměř vždy jedná o muže—není chytřejší než vy nebo já. Některým to dlouho prochází kvůli nedbalému vyšetřování. Některým se podaří vyhybat se dopadení, protože si vybírají oběti, na kterých nikomu nezáleží—prostitutky, bezdomovce. V takových případech chvíli trvá, než si někdo všimne, že zmizeli. A někdy jen prostě mají štěstí. Jakmile dokončím školu, bude mou prací postarat se o to, aby už takové štěstí neměli.“

Ženy ji zdvořile zaplavovaly otázkami a skutečnost, že ještě ani nedokončila školu, je zjevně vůbec nezajímala.

„Nikdy jsi tedy zatím nevyřešila žádný skutečný případ?“ zeptala se jedna obzvlášť zvědavá žena jménem Joanne.

„Zatím ne. Technicky vzato jsem pořád studentka. Otevřené případy řeší profíci. A když už je o nich řeč, co děláte vy?“ zeptala se v naději, že přesune téma hovoru jinam.

„Já pracovala v marketingu,“ svěřila se Joanne. „Ale to bylo předtím, než se narodil Troy. Ten mě v posledních dnech udržuje v jednom kole. Sám o sobě mě zaměstnává na plný úvazek.“

„To se vsadím. Teď někde spí?“ zeptala se Jessie a rozhlížela se kolem.

„Nejspíš,“ řekla Joanne a podívala se na hodinky. „Brzy bude ale vstávat na svačinu. Je v jeslích.“

„Aha,“ hlesla Jessie a další otázku se pokoušela položit, co nejopatrněji to jen šlo. „Vždycky jsem si myslela, že většina dětí je v jeslích právě proto, že jejich mámy pracují.“

„To ano,“ přitakala Joanne. Očividně se jí to nijak nedotklo. „Jsou tam ale tak dobří, že jsem ho nemohla nezapsat. Nechodí tam každý den. Nicméně středy jsou náročné, a tak ho tam v tenhle den obvykle vodím. Uprostřed týdne to bývá těžké, vidíte?“

Než stihla Jessie odpovědět, otevřely se dveře do garáže a do místnosti vešel statný třicátník s neposlušnými zrzavými vlasy.

„Morgane!“ zvolala Kimberly radostně. „Co děláš doma?“

„Zapomněl jsem ve studovně svou zprávu,“ odpověděl. „Za dvacet minut mám prezentaci, tak musím být hned zpátky.“

Morgan, zjevně Kimberlin manžel, vůbec nevypadal, že by ho nějak překvapilo, že mu v obýváku sedí půl tuctu žen. Propletl se mezi nimi a na všechny strany přitom trousil neurčité pozdravy, které měly patřit celé skupince. Joanne se naklonila k Jessie.

„Je to nějaký inženýr,“ prozradila jí potichu, jako kdyby to bylo tajemství.

„Pro koho pracuje? Pro nějakého zbrojařského dodavatele?“ zeptala se Jessie.

„Ne, pro jakési nemovitosti.“

Jessie nechápala, proč bylo třeba takové diskrétnosti, ale rozhodla se to nechat být. O chvíli později vpadl Morgan zpátky do obýváku a tentokrát měl v ruce tlustý stoh papírů.

„Rád jsem vás viděl, dámy,“ řekl. „Omlouvám se, že nemůžu zůstat. Kim, nezapomeň, že mám dnes večer tu věc v klubu, takže přijdu pozdě.“

„Dobře, zlato,“ opáčila jeho žena a utíkala za ním, aby si ještě stihla uzmout polibek, než jí vyběhne ze dveří.

Když odešel, vrátila se do obýváku, pořád rozrušená z nečekané návštěvy.

„Přísáham, že se pohybuje s takovou rozhodností, až by člověk řekl, že to on musí profilovat kriminálníky nebo tak něco.“

Její poznámka vyvolala u skupinky vlnu chichotání. Jessie se usmívala, i když si nebyla jistá, co na tom bylo tak legračního.

* * *

O hodinu později byla opět ve svém vlastním obýváku a snažila se v sobě najít energii k otevření krabice, kterou měla před sebou. Zatímco opatrně přeřezávala lepicí pásku, přehrávala si v hlavě celý kávový dýchánek. Bylo na něm něco divného. Nedokázala však přijít na to, co to přesně bylo.

Kimberly byla zlatíčko. Jessie ji měla upřímně ráda a oceňovala především její snahu pomoci nové holce v sousedství. I všechny ostatní ženy byly milé a příjemné, možná jen trochu nevýrazné. Na jejich vzájemném chování však bylo něco... záhadného, jako by všechny znaly nějaké společné tajemství, o němž Jessie neměla ani potuchy.

Jedna její část si říkala, že musí být paranoidní, jestli je z něčeho takového podezírá. Nebylo by to poprvé, kdy ukvapeně dospěla k nesprávným závěrům. Na druhé straně ji ale všichni její vyučující v programu forenzní psychologie na USC odjakživa chválili za její intuici. Nezdálo se, že by si mysleli, že je paranoidní, spíše „podezíravě zvědavá, jak to nazval jeden profesor. Tehdy to znělo jako kompliment.

Otevřela krabici a jako první z ní vytáhla záramovanou fotografii z její svatby. Chvíli na ni hleděla a pozorovala šťastné výrazy na svém i Kylově obličeji. Po jejich boku stáli na obou stranách rodinní příslušníci, všichni stejně rozesmátí.

Zatímco očima přejížděla po lidech ve skupince, ucítila náhle, že v ní opět klíčí její předešlá melancholie. Její hrudník zachvátila úzkost. Snažila se připomenout si, že musí zhluboka dýchat, ale ať se nadechovala a vydechovala sebevíc, nijak ji to neuklidňovalo.

Nebyla si jistá, odkud se to v ní přesně bere—mohlo to být vzpomínkami, novým prostředím, hádkou s Kylem nebo tím vším dohromady? Tak či tak z toho plynula jedna zásadní skutečnost. Již to nadále nebyla schopná sama kontrolovat. Potřebovala si s někým promluvit. A i když ji začal přemáhat pocit akutního selhání, natáhla se pro telefon a vytočila číslo, o němž doufala, že už jej nikdy nebude muset použít.

Sedmá kapitola

Objednala se u své bývalé terapeutky, doktorky Janice Lemmonové. Už samotné vědomí, že kvůli tomu bude muset opět navštívit staré dobré známé prostředí, jí pomohlo se trochu uklidnit. Jen co měla schůzku domluvenou, téměř okamžitě z ní panika opadla.

Když ten večer přišel Kyle domů—a dokonce brzy—objednali si jídlo na dovážku a pustili si béčkový, zato zábavný film o alternativních realitách s názvem 13. patro. Ani jeden se sice formálně neomluvil, vypadalo to však, že se jim znovu podařilo najít jejich komfortní zónu. Když film skončil, nezdržovali se před sexem ani vycházením schodů. Místo toho na ni Kyle skočil rovnou na gauči. Jessie to připomnělo dobu, kdy byli čerství novomanželé.

Toho rána jí Kyle před odchodem do práce dokonce přichystal snídani. Byla to katastrofa—spálený toust, roztékající se vajíčka a nepropečená krutí slanina—Jessie si ale cenila jeho snahy. Trochu v ní hlodal špatný pocit kvůli tomu, že mu neřekla, jaké má na dnešek plány. Na druhou stranu se jí stejně neptal, takže vlastně nelhala.

Teprve když následující den ujížděla po dálnici a na obzoru začaly vystupovat obrysy mrakodrapů stoupajících z centra Los Angeles, cítila Jessie, jak stažený uzlík nervozity v jejím břiše povoluje. Polední cesta z Orange County jí trvala sotva hodinu, přičemž do města dorazila úmyslně brzy, aby se nejdřív mohla trochu projít. Zaparkovala na parkovišti kousek od ordinace doktorky Lemmonové, naproti kavárně Original Pantry na rohu ulice Figueora a Západní deváté.

Pak ji napadlo zavolat bývalé spolubydlící z USC a nejstarší kamarádce ze školy, Lacey Cartwrightové, která žila a pracovala nedaleko odtud, a zeptat se jí, jestli by někam nezašla. Odpověděla jí ovšem pouze hlasová schránka, a tak zanechala vzkaz. Jak vykročila po ulici Figueroa směrem k Hotelu Bonaventure, Lacey jí napsala, že má ten den příliš moc práce, ale že se můžou potkat příště, až bude mít Jessie cestu kolem.

Kdo ví, kdy to bude?

Zahнала své zklamání a soustředila se na město kolem sebe. Dychtivě nasávala všechny výjevy a zvuky každodenního ruchu, jimiž se tolik lišilo od jejího nového bydlení. Když došla k 5. ulici, zabočila doprava a loudavým krokem pokračovala v cestě.

Připomínalo jí to nepříliš dávne časy, kdy dělala přesně to samé několikrát týdně. Pokaždé, když neúspěšně zápasila s případovou studií do školy, vyšla si ven a potulovala se po ulicích. Doprava jí přitom sloužila jako bílý šum, zatímco si v hlavě problematický případ převracela ze všech stran, dokud nenašla přijatelný způsob, jak jej uchopit. Její práce dopadla skoro vždy nejlépe, pokud měla čas se na chvíli projít po centru a trochu si s ní pohrát.

Blížící se rozhovor s doktorkou Lemmonovou odsunula v hlavě stranou a místo toho se myšlenkami vrátila ke včerejší návštěvě u Kimberly. Pořád nemohla přijít na to, odkud plynulo ono záhadné tajnůstkářství přítomných žen. Zpětně ji však zaujala jedna věc—jak zoufale chtěly všechny slyšet podrobnosti o jejich profilovacích studiích.

Nedokázala říct, jestli to bylo proto, že povolání, do něž vstupuje, působí tak neobvykle, nebo čistě proto, že to vůbec bylo nějaké povolání. Když na to teď myslela, uvědomila si, že žádná z ostatních žen nepracuje.

V minulosti některé z nich práci měly. Joanne působila v marketingu. Kimberly tvrdila, že když bydleli v Sherman Oaks, pracovala jako realitní agentka. Josette vedla malou galerii v Silverlake. Teď z nich ale byly ze všech mámy v domácnosti. A i když se se svými novými životy zdály být spokojené, zároveň na nich byl vidět hlad po informacích z profesionálního světa. Nenasytně, skoro až provinile, se vrhaly po každém soustu intrik.

Jessie zastavila a uvědomila si, že nějakým způsobem došla k Hotelu Biltmore. Byla tady už mnohokrát. Hotel byl mimo jiné známý tím, že se v něm v třicátých letech pořádaly některé z prvních

Cen Akademie. Někdo jí také jednou řekl, že právě zde Sirhan Sirhan v roce 1968 zavraždil Roberta Kennedyho.

Než se rozhodla psát diplomovou práci o NRD, pohrávala si Jessie s myšlenkou profilovat Sirhana. A tak se jednou v hotelu objevila bez ohlášení a vyzvídala od vrátného, zda pořádají prohlídky pro veřejnost a zda by přitom viděla i místo, kde došlo ke střelbě. Vrátný na ni koukal, jako by spadla z višně.

Trvalo mu několik trapných okamžiků, než pochopil, o co jí jde, a pár dalších, než jí vysvětlil, že k atentátu nedošlo zde, ale v nyní zdemolovaném hotelu Ambassador.

Pokusil se ránu zmírnit vyprávěním o tom, jak byl JFK v hotelu Biltmore v roce 1960 demokratickou stranou nominován na prezidenta. Na to, aby si dokázala vyslechnout celý příběh, se ale cítila příliš ponížena.

I přes své zahanbení si však z této zkušenosti odnesla jednu velice cennou lekci, která ji od té doby neopustila: nikdy se nespolehej na pouhé předpoklady, obzvlášť v branži, kde tě nesprávný předpoklad může zabít. Hned na druhý den změnila téma své diplomové práce a předsevzala si, že odteď všechno prostuduje předtím, než se vydá na místo činu.

Navzdory utrženému debaklu se sem Jessie i tak často ráda vracela, jelikož zbožňovala starodávné kouzlo tohoto místa. I tentokrát se okamžitě ocitla ve své komfortní zóně, jen co se začala proplétat známými halami a sály. Strávila tak dobrých dvacet minut.

Když na cestě ven procházela vestibulem, všimla si mladšího muže v obleku, který nonšalantně postával u pultu pro poslíčky a četl si noviny. Její pozornost však přilákalo to, jak moc se potil. Hotelem proudil chladný vzduch z klimatizace, takže se jí to zdálo být fyzicky nemožné. A přece si každých pár sekund musel z čela otřít kapky potu, jež se mu tam bez ustání formovaly.

Jak se může chlápek, co si jen tak čte noviny, tak strašně potit?

Jessie se přesunula o něco blíž a vytáhla telefon. Předstírajíc že si něco čte, ho přepnula na focení a naklonila ho tak, aby mohla muže sledovat, aniž by se na něj přitom přímo dívala. Sem tam ho rychle vyfotila.

Zdálo se, že noviny ve skutečnosti vůbec nečte, ale používá je spíše jako zástěrku, zatímco opakovaně střílí pohledem po taškách, které se zrovna nakládají na zavazadlový vozík. Jen co jeden z poslíčků začal vozík tlačit směrem k výtahu, muž v obleku si složil noviny pod paži a šouravou chůzí se vydal za ním.

Poslíček nastoupil s vozíkem do výtahu a muž v obleku ho následoval a postavil se na druhou stranu vozíku. Sotva se dveře téměř dovřely, viděla Jessie, jak vzal muž v obleku z boční části vozíku, kterou poslíček neviděl, jeden kufřík.

Sledovala, jak výtah pomalu stoupá, dokud se nezastavil v osmém patře. Asi po deseti vteřinách se rozjel zpátky dolů. V té chvíli vykročila ke strážci u hlavních dveří. Byl to laskavě vyhlížející muž, kterému táhlo na padesát, a mile se na ni usmál.

„Myslím, že máte v hotelu zloděje,“ oznámila mu Jessie bez okolků, protože mu chtěla rychle objasnit situaci.

„Jak to?“ zeptal se jí a trochu se teď mračil.

„Viděla jsem jednoho chlápka,“ vysvětlila a ukazovala mu na telefonu jeho fotku, „jak ze zavazadlového vozíku sebral kufřík. Je sice možné, že byl jeho, ale provedl to velice utajeným způsobem a celou dobu se potil jako člověk, který je z něčeho nervózní.“

„Tak jo, Sherlocku,“ řekl na to strážce skepticky. „Dejme tomu, že máte pravdu. Jak ho mám najít? Viděla jste, ve kterém podlaží se výtah zastavil?“

„V osmém. Pokud se ale nemýlím, tak na tom nebude záležet. Jestli je to hotelový host, znamená to zřejmě, že je to jeho poschodí, a tudíž tam zůstane.“

„A jestli to hotelový host není?“ vyzval ji strážce.

„Jestli není, tak bych řekla, že se vrátí dolů tím samým výtahem, který do vestibulu přijíždí právě teď.“

Jen to dořekla, dveře výtahu se otevřely a z nich vyšel zpocený muž v obleku. V jedné ruce si nesl noviny a ve druhé kufřík. Vydal se směrem k východu.

„Hádám, že ho půjde někam zašít a pak začne s celým postupem nanovo,“ řekla Jessie.

„Zůstaňte tady,“ přikázal jí strážce a pak promluvil do vysílačky. „Okamžitě potřebuji posily do vestibulu.“

Zamířil k muži v obleku, který ho koutkem oka zaznamenal a přidal do kroku. Strážce ho následoval. Muž v obleku se rozběhl a probíjel si cestu k východu, když náhle vrazil do dalšího strážce, jenž běžel opačným směrem. Oba skončili na zemi.

Jessie strážce muže v obleku popadl, zvedl ho, zkroutil mu ruku za zády a přirazil ho ke zdi hotelu.

„Nebude vám vadit, když se podívám do vašeho kufříku, pane?“ zeptal se.

Jessie chtěla vidět, jak to všechno dopadne, rychlý pohled na hodinky jí ovšem sdělil, že do začátku jejího sezení s doktorkou Lemmonovou v 11:00 zbývá už jen pět minut. Bude muset vynechat procházku nazpět a místo toho chytit taxíka, aby to stihla včas. Navíc nebude mít ani šanci rozloučit se se strážcem. Obávala se, že kdyby se o to pokusila, trval by na tom, aby zůstala a poskytla policii svou výpověď.

Stihla to jen tak tak a sotva si v čekárně začala sedat, ještě pořád bez dechu, už ze dveří vycházela doktorka Lemmonová a zvala ji do své ordinace.

„To jste sem z Westport Beach utíkala?“ zeptala se doktorka s chichotem.

„Tak nějak.“

„Tak pojdte dovnitř a udělejte si pohodlí,“ pokynula jí doktorka, zavřela za ní dveře a nalila jim oběma sklenici vody ze džbánu, v němž plavaly plátky okurky a citrónu. Pořád měla tu hroznou trvalou, kterou si Jessie pamatovala; tuhé blondáté kudrlinky, které poskakovaly vždy, když se jí dotkly ramen. Na nose jí seděly tlusté brýle, kvůli nimž vypadaly její bystré sovy oči mnohem menší. Obecně to byla malá žena, měřila sotva přes stopadesát. Očividně však byla houževnatá, za což zřejmě vděčila hodinám jógy, na které, jak se Jessie svěřila, docházela třikrát týdně. Na ženu po šedesátce vypadala skvěle.

Jessie se usadila do pohodlného křesla, jež používala při každém sezení, a okamžitě se v ní rozlil ten samý pocit, na jaký byla zvyklá ze starých časů. Byl to už nějaký ten pátek, co tu byla naposledy, více než rok, a doufala, že to tak i zůstane. Jednalo se však rovněž o místo útěchy, kde se svou minulostí nejdříve bojovala a následně ji pokořila a smířila se s ní.

Doktorka Lemmonová jí podala vodu, posadila se naproti ní, vzala do ruky zápisník a pero a položila si je do klína. Byl to její způsob jak vyjádřit, že sezení formálně začalo.

„O čem dnes budeme mluvit, Jessie?“ zeptala se přívětivě.

„Začneme asi dobrými zprávami. Dělán praktikum v DSH-Metro, na jednotce NRD.“

„No, páni. To je ohromující. Kdo je váš fakultní poradce?“

„Warren Hosta na UC-Irvine,“ odpověděla Jessie. „Znáte ho?“

„Narazili jsme na sebe,“ řekla doktorka záhadně. „Myslím, že jste v dobrých rukou. Je nedůtklivý, ale svůj obor zná skrz na skrz, a to je pro vás to důležité.“

„To ráda slyším, protože jsem neměla moc na výběr,“ poznamenala Jessie. „Byl jediný v okolí, koho Panel schválil.“

„Předpokládám, že abyste dostala, co chcete, musíte hrát trochu podle jejich pravidel. Tohle jste přece chtěla, nebo ne?“

„Ano,“ přitakala Jessie.

Doktorka si ji důkladně prohlížela. Proběhl mezi nimi nevyřčený moment pochopení. Když Jessie tehdy kvůli její diplomové práci vyslyšaly úřady, objevila se doktorka Lemmonová zničehonic na policejní stanici. Jessie si pamatovala, jak ji pozorovala, zatímco psychiatricka něco tiše sdělovala několika lidem, kteří do té doby nehlasně sledovali její výslechy. Všechny následující otázky se zdály být méně obviňující a poněkud uctivější.

Teprve později se Jessie dozvěděla, že doktorka Lemmonová byla rovněž členkou Panelu a že si byla velmi dobře vědoma toho, co se děje na NRD. Dokonce i léčila některé pacienty, kteří tam pobývali. Když o tom zpětně přemýšlela, nemělo ji to překvapit. Koneckonců, Jessie tuto ženu vyhledala jako terapeutku právě proto, že měla jako odbornice v dané oblasti výbornou reputaci.

„Můžu se vás na něco zeptat, Jessie?“ promluvila doktorka. „Tvrdíte, že práce v NRD je to, co chcete. Zvážila jste ovšem, že na tom místě nemusíte najít odpovědi, které hledáte?“

„Chci jen lépe pochopit, jak tito lidé přemýšlejí,“ trvala na svém Jessie, „abych dokázala přesněji profilovat.“

„Já myslím, že obě víme, že vám jde o mnohem více.“

Jessie neodpověděla. Místo toho složila ruce do klína a zhluboka se nadechla. Věděla, jak si to doktorka vyloží, ale bylo jí to jedno.

„Můžeme se k tomu vrátit později,“ řekla doktorka Lemmonová potichu. „Pojďme dál. Jak se vám líbí manželský život?“

„To je hlavní důvod, proč jsem vás dnes chtěla vidět,“ přiznala Jessie, ráda, že může změnit téma. „Jak víte, nedávno jsme se s Kylem přestěhovali do Westport Beach, protože ho jeho firma přeložila nové pobočky v Orange County. Máme velký dům v báječném sousedství kousek od přístavu...“

„Ale...?“ pobídla ji doktorka Lemmonová.

„Něco mi na tom místě nehraje. Nedaří se mi přijít na to, o co přesně jde. Každý byl zatím neuvěřitelně přátelský. Zvou mě na kávu a na snídaně a na grilovačky. Dávají mi tipy na nejlepší obchody s potravinami a na jesle, kdybychom je nakonec potřebovali. Něco na tom ale prostě... neseď. A začíná to na mě mít dopad.“

„Jakým způsobem?“ chtěla vědět doktorka Lemmonová.

„Cítím se sklesle, aniž bych k tomu měla dobrý důvod,“ vysvětlovala Jessie. „Kyle přišel pozdě, když jsem nám vařila večeři, a mě to zasáhlo mnohem více, než by mělo. Nebylo to nic zas tak hrozného, ale on to vzal s takovou lhostejností, že mě to užíralo. Dokonce i vybalování krabic je depresivnější, než by člověk od takového úkolu čekal. Neustále mám neodbytný pocit, že tam nepatřím, jako by všichni měli nějaký tajný klíč k místnosti, kde už všichni byli, jen mně ho nikdo nedá.“

„Jessie, od našeho posledního sezení už uplynula nějaká doba, a tak vám připomenu něco, o čem jsme se bavily minule. K tomu, aby vás takové pocity přepadly, nepotřebujete ‚dobrý důvod‘. To, s čím se vypořádáváte, se může objevit zčistajasna. A dá se čekat, že ve vás stresující nová situace, bez ohledu na to, jak dokonale na první pohled vypadá, tyto pocity rozvíří. Berete pravidelně své léky?“

„Každý den.“

„Dobře,“ řekla doktorka a něco si zapsala do notesu. „Je možné, že je budeme muset změnit. Taky jsem si všimla, že jste zmínila, že možná budete v blízké budoucnosti potřebovat jesle. Je to něco, na čem aktivně pracujete—mít děti? Pokud ano, pak je to další důvod, proč změnit vaše léky.“

„Snažíme se... přerušovaně. Někdy to ale vypadá, že je z té představy Kyle celý nadšený, a jindy je najednou... vzdálený, skoro až chladný. Občas něco řekne a já jen přemýšlím ‚kdo je ten chlap‘?“

„Pokud vás to uklidní, to všechno je úplně normální, Jessie. Jste v novém prostředí, v obklopení cizích lidí, a máte pouze jediného člověka, kterého znáte tak dobře, abyste se na něj mohla upnout. Je to náročné. A on cítí spoustu velmi podobných věcí, takže je jasné, že se někdy srazíte a budou chvíle, kdy si nebudete úplně rozumět.“

„To je právě ten problém, paní doktorko,“ pokračovala Jessie. „Kyle vůbec nevypadá, že by se stresoval. V práci se mu očividně líbí. Kousek od nás má starého kamaráda ze střední, může se tedy obrátit na něj. A vůbec všechno naznačuje, že je naprosto nadšený, že tam jsme—ani nepotřeboval žádný čas, aby si zvyknul. Nezdá se, že by mu z našeho starého života něco chybělo—ani kamarádi,

ani místa, která jsme navštěvovali, ani to, že už není tam, kde se něco děje i po deváté večer. Úplně zapadl.“

„Klidně to tak může vypadat. Vsadila bych se ovšem, že uvnitř si vším tak jistý není.“

„Tu sázku bych přijala,“ opáčila Jessie.

„Ať už máte pravdu nebo ne,“ řekla doktorka, která si všimla ostří, které Jessie zaznívalo v hlase, „vaším dalším krokem by mělo být zeptat se sama sebe, co s tímto svým novým životem provedete. Jak to uděláte, aby byl lepší jak pro vás osobně, tak i pro vás a vašeho manžela jako pár?“

„Opravdu nevím, co dělat,“ přiznala Jessie. „Mám pocit, že tomu místu dávám šanci. Nejsem ale jako on. Nejsem člověk, co by do toho dokázal skočit jen tak po hlavě.“

„To je určitě pravda,“ souhlasila doktorka. „Jste přirozeně opatrná osoba a máte k tomu dobrý důvod. Abyste se však zvládla přizpůsobit, budete tu opatrnost možná na chvíli muset trochu omezit, obzvlášť ve společenských situacích. Zkuste se třeba trochu více otevřít možnostem, které máte kolem sebe. A možná dát Kylovi o něco víc důvěry. Připadá vám to jako rozumné požadavky?“

„Samozřejmě, že jsou, když se mě zeptáte v této místnosti. Venku je to jiné.“

„Možná je to jen vaše volba,“ navrhla doktorka Lemmonová. „Na něco se vás zeptám. Při našem posledním sezení jsme probíraly zdroj vašich nočních můr. Chápu to dobře, že je pořád míváte, nebo ne?“

Jessie přikývla. Doktorka pokračovala.

„Dobře. Taky jsme se bavili o tom, že se o to podělíte se svým manželem a řeknete mu, proč se několikrát týdně v noci budíte zalitá studeným potem. Udělala jste to?“

„Ne,“ přiznala Jessie provinile.

„Vím, že se obáváte, jak zareaguje. Mluvily jsme ale o tom, že když mu o své minulosti povíte pravdu, může vám to pomoci se s ní účinněji vypořádat a přitom vás to sblíží.“

„Anebo nás to může rozdělit,“ namítla Jessie. „Chápu, co se snažíte říct, paní doktorko. Nicméně jen velmi málo lidí ví o mé osobní historii, a to z dobrého důvodu. Není to nic pěkného ani příjemného. Většina lidí se s tím nedokáže vyrovnat. I vy o ní víte jen proto, že jsem si vás nejdříve pečlivě prověřila a zjistila jsem, že máte v dané oblasti speciální výcvik a zkušenosti. Našla jsem si vás a pustila do hlavy jen proto, že vím, že to zvládnete.“

„Váš manžel vás zná téměř deset let. Nevěříte, že by to zvládl?“

„Myslím, že i zkušený profesionál jako vy musel po vyslechnutí mého příběhu využít každíčky kousek sebeovládání a empatie, aby nevyběhl s křikem z místnosti. Jak si myslíte, že zareaguje normální chlap z předměstí jižní Kalifornie?“

„Neznám Kyla, a tak to nemůžu posoudit,“ odpověděla doktorka Lemmonová. „Pokud s ním ale plánujete založit rodinu—strávit s ním zbytek života—možná budete chtít zvážit, zda před ním něco tak velkého dokážete utajit.“

„Popřemýšlím nad tím,“ řekla jí Jessie nezávazně.

Cítila, že doktorka Lemmonová pochopila, že už se tomuto tématu nechce dále věnovat.

„Pojďme si tedy promluvit o lécích,“ nadhodila doktorka a změnila tak téma. „Když se teď snažíte otěhotnět, mám pro vás pár alternativ.“

Jessie na doktorku Lemmonovou upřeně hleděla, sledovala, jak se jí pohybují ústa. Ať se však snažila sebevíc, nedokázala se soustředit na nic, co říkala. Slova kolem ní prolétala bez povšimnutí, zatímco se jí myšlenky vracely do temných lesů jejího dětství, do lesů, co ji pronásledovaly ve snech.

Osmá kapitola

Jessie ležela v posteli, zamotaná v přikrývkách a snažila se ignorovat dotěrné slunce, které jí škvírou mezi záclonami pronikalo do očí.

Bylo to její první sobotní ráno v tomto domě a ona chtěla, aby bylo líné, jen ona a Kyle, pozvolné otevírání krabic, popíjení kávy, milování. Včera byl dobrý den. Profesor Hosta jí poslal e-mail, v němž jí sděloval, že příští týden poprvé navštíví NRD. Skvěle se proběhla až k přístavu a zpátky. Bylo to poprvé od té doby, co se přestěhovali, kdy měla příležitost trochu si zacvičit a vyčistit si hlavu. Cítila se nyní nabitá energií a nadějí. Kyle nemusel do kanceláře, a tak měli celý víkend volný.

Zaslechla pohyb a neochotně otevřela oči. Kyle vcházel do ložnice, v každé ruce šálek kávy. Spokojeně se protáhla a posadila se.

„Můj hrdino,“ prohlásila, když si od něj šálek brala.

„To je vše, co k tomu dneska stačí?“ podivil se.

„Před deseti tisíci lety bych od tebe očekávala, že skolíš jelena nebo tak něco. V dnešní době z tebe ale silného a odvážného chlebodáře udělá i šálek silné kávy.“

„No, jsem rád, že plním své manželské povinnosti.“

„Dneska od vás budu požadovat ještě pár dalších manželských povinností, pane,“ podotkla Jessie a sunula se k němu blíž.

„Ach ano?“ hrál hloupého. „Jako třeba co?“

„Jako zneužít mě... až si vyčistím zuby; jako konečně vybalit tu krabici s porcelánem v jídelně; jako znovu si se mnou zašpásovat; jako vzít mě na oběd a do kina, abychom na chvíli utekli z tohoto vedra—možná zpátky do našeho starého sousedství; jako vrátit se domů na rychlovku a pak si na dovážku objednat večeři, přitulit se na gauči a dokoukat Na mušce. No nezní to jako dokonalá sobota?“

Výraz na jeho obličeji naznačoval, že to za tak perfektní plán nepovažuje.

„První část zní skvěle,“ řekl opatrně. „Plány na večer bychom ale ještě možná mohli přehodnotit.“

„Ale ale, je pro vás ten seriál příliš strašidelný, velký muži?“ zeptala se a snažila se pořád znít hravě, i když cítila, že jí to každou chvíli znemožní.

„Myslím, že bych to zvládl,“ nenechal se strhnout její laškovností. „Možná bychom to ale mohli nechat na jindy. A na oběd bychom si mohli zajít někde poblíž.“

„Ale vždyť víš, jak zbožňuju kino u LA Live.“

„To jo, jenomže je to moc daleko na to, abychom tam jeli jen na film. Myslím, že bychom ti měli najít nové oblíbené kino někde tady v okolí. Koneckonců je to teď náš domov. Slíbilas mi, že dáš Westportu pořádnou šanci.“

Jessie to podráždilo a už už mu chtěla odporovat, když vtom se jí v hlavě ozval hlas doktorky Lemmonové, který jí připomínal, aby Kylovi dala více důvěry. Kromě toho viděla, že ještě neskončil. Neochotně se tedy kousla do jazyka a nechala ho pokračovat.

„Taky jsem doufal, že bychom dnes večer mohli zajít do klubu. Je ještě pár lidí, kteří by se s námi rádi seznámili, a dnes večer tam bude hned několik z nich. Je to ideální příležitost poznat nové známé.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.